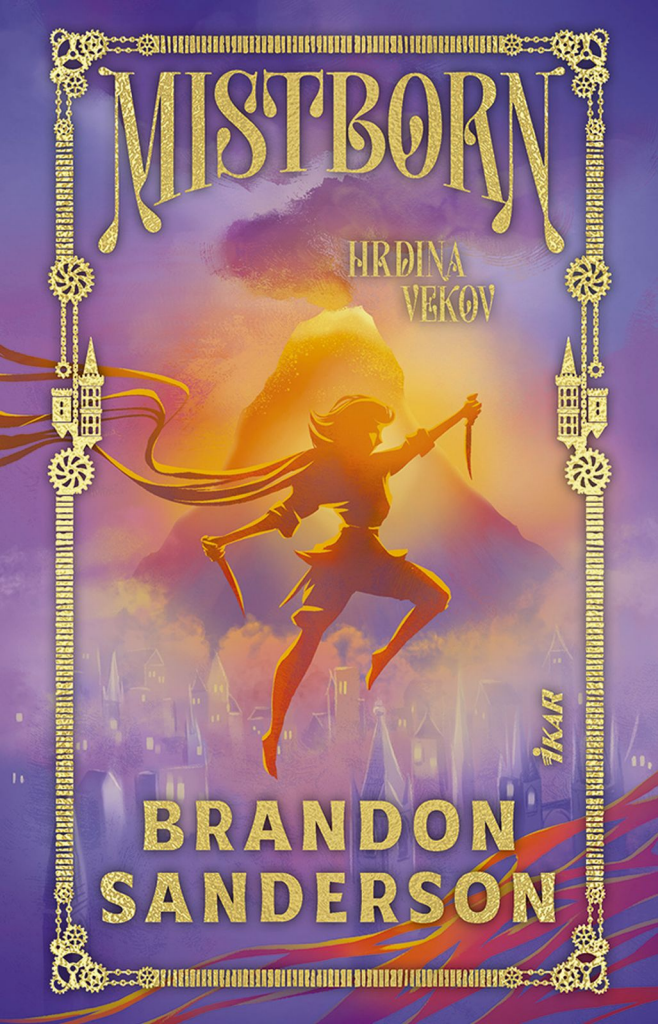

MISTBORN

HRDINA
VEKOV

IKAR

BRANDON
SANDERSON

MISTBØRN

HRDINA
VEKOV

MISTBORN

HRDINA
VEKOV

**BRANDON
SANDERSON**

PRELOŽILA
IVANA KREKÁŇOVÁ

IKAR

— BRANDON SANDERSON —

Brandon Sanderson
THE HERO OF AGES

Copyright © 2008 by Dragonsteel, LLC
New material and illustrations copyright © 2018 by Dragonsteel, LLC
Translation © 2025 by Ivana Krekáňová
Cover design © 2025 by Adrián Macho
Maps and symbols by Isaac Stewart
Iron symbol and glass daggers by Ben McSweeney
originally appeared in the Mistborn Adventure Game by Crafty Games
www.mistborn.games
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0577-8

PRE JORDANA SANDERSONA,
*ktorý môže vysvetliť každému,
koho by to zaujímalo,
aké je to mať brata,
ktorý väčšinu času trávi snívaním.*

(Ďakujem, že si to so mnou vydržal.)

OBSAH

Poďakovanie 9

Predslov 11

Mapy 13

PROLÓG 21

PRVÁ ČASŤ: *Dedičstvo preživšieho* 23

DRUHÁ ČASŤ: *Látka a sklo* 129

TRETIA ČASŤ: *Zničené nebo* 291

ŠTVRTÁ ČASŤ: *Nádherná ničiteľka* 381

PIATA ČASŤ: *Dôvera* 501

EPILOG 677

ARS ARCANUM

Tabuľka alomantických kovov 684

Abecedné vysvetlenie alomantických výrazov 685

POĎAKOVANIE

ZA TO, akú knihu práve držíte v ruke, vďačím ako vždy mnohým ľuďom. V prvom rade treba vyzdvihnúť môjho redaktora a môjho agenta – Mosheho Federa a Joshuu Bilmesa – za ich výnimočnú schopnosť dopomôcť projektu naplno rozvinúť jeho potenciál. Aj moja úžasná manželka Emily mi bola veľkou oporou a pomocníčkou v procese písania.

Tak ako predtým, Isaac Stewart odviezol s mapami, so symbolmi kapitol a s kruhom alomantických kovov skvelú prácu. Úprimne oceňujem aj výtvarnú prácu Christiana McGratha; tentoraz z nej vznikla moja osobne najobľúbenejšia z troch obálok *Zrodených z hmly*. Ďakujem Larrymu Yoderovi za to, že je skvelý, a Dot Linovej z vydavateľstva Tor za všetku jej prácu na propagácii mojich kníh. Denisovi Wongovi a Stacy Hague-Hill za pomoc môjmu redaktorovi a – ako vždy – úžasnej Irene Gallovej a Sethovi Lernerovi za umeleckú réžiu.

Medzi alfa čitateľov tejto knihy patria Paris Elliott, Emily Sanderson, Krista Olsen, Ethan Skarstedt, Eric J. Ehlers, Eric „More Snooty“ James Stone, Jillena O'Brien, C. Lee Player, Bryce Cundick/Moore, Janci Patterson, Heather Kirby, Sally Taylor, Bradley Reneer, Steve „Not Bookstore Guy Anymore“ Diamond, General Micah Demoux, Zachary „Spook“ J. Kaveney, Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn ZoBell, Nate Hatfield, Matthew Chambers, Kristina Kugler, Daniel A. Wells, The Indivisible Peter Ahlstrom, Marianne Pease, Nicole Westenskow, Nathan Wood, John David Payne, Tom Gregory, Rebecca Dorff, Michelle Crowley, Emily Nelson, Natalia Judd, Chelise Fox, Nathan Crenshaw, Madison VanDenBerghe, Rachel Dunn a Ben Ole-Soon. Medzi gama čitateľov patria Deana Whitney, Gary Singer, Ted Herman, Joe Deardeuff a Bao Pham.

Okrem toho som vďačný Jordanovi Sandersonovi, ktorému je táto kniha venovaná, za jeho neúnavnú prácu na webovej stránke. Jeff Creer tiež odviezol skvelú prácu s kresbami pre BrandonSanderson.com. Navštívte ju a pozrite si to!

PREDSLOV

TOTO JE TÁ KNIHA, v ktorej som musel dosvedčiť, že to dokážem – seba aj svojim čitateľom.

Počas rokov, keď som sa snažil preraziť vo fantasy, som si na novších spisovateľoch niečo všimol. Knihy predávalo veľa takých, ktorí dokázali vytvoriť úžasné svety. Aj veľa takých, ktorí vedeli napísať skvelé kapitoly, presvedčivé postavy a zaujímavé situácie.

Neustále som však zažíval sklamanie z toho, ako sa tie knihy končia. Pripúšťam, že knihu so slabým koncom, ale skvelými postavami by som bral radšej ako opačne, ale mal som pocit, že veľa spisovateľov tento kľúčový bod svojich príbehov zanedbáva. Ak som čítal veľkolepý román alebo ságu, ktorá ma úplne pohltila a zabrala mi týždne času, chcel som rovnako veľkolepý koniec.

Pri *Hrdinovi vekov* som potreboval prejsť od slov k činom. Vložil som veľa úsilia do toho, aby som napísal všetky tri knihy série takmer bez prestávky, pričom túto som dokončil ešte predtým, než prvá šla do tlače. Hnal som sa až na doraz, pretože som chcel, aby posledná kniha obsahovo a štýlovo ladila s predchádzajúcimi dvoma.

No nikdy predtým som to nerobil. Ponoril som sa do niečoho, čo bolo pre mňa novým územím. V tom čase som už mal za sebou pätnásť či šesťnásť kníh, ale žiadne ukončenie série. Takže táto kniha bola pre mňa stresujúca. Tak veľmi som chcel, aby to dopadlo dobre, že keď sa niektoré veci nevydarili (ako napríklad vývoj Sazedovho príbehu v pracovnej verzii), cítil som veľký tlak, aby som našiel inú cestu.

Písanie *Hrdinu vekov* malo zároveň určitý spád. S druhou knihou som bojoval najviac, aj keď Sazedova postava v tejto knihe bola najväčšou individuálnou výzvou. Túto knihu som písal v zápale, nabitý energiou z toho, že som to (nakrátko) prerušil, aby som napísal prvú knihu série *Alcatraz*. Snažil som sa do nej nasmerovať každý kúsok apokalyptického fantastického nápadu, ktorý som mal v priebehu rokov, dal som do toho všetko.

S touto knihou som to musel zakončiť bezchybne. Myslím, že sa mi to z väčšej časti podarilo. Tak ako všetky časti *Zrodených z hmly*, aj táto má jedinečné, individuálne zameranie. Je to akási malá a zároveň veľká kniha. Jedno z mojich predsavzatí pre túto sériu bolo: „Dosiahni v troch knihách to, na čo iné série potrebujú desať.“ Spôsob, ako to dosiahnuť bez zahltenia deja vedľajšími príbehmi, bol sústrediť sa na niekoľko hlavných postáv – ukázať, ako sa ich svet okolo nich rozpadá, ale udržať pozornosť na nich a ich zápasoch.

Na výsledok som veľmi hrdý. Páči sa mi, že napriek epickému rozsahu je to komorné. Páči sa mi, že to nie je hrubizné. (Hoci je kniha rozsiahla, stále je o polovicu tenšia ako moja priemerná kniha zo Stormlight série.) Páči sa mi, ako celý vybudovaný svet drží pokope, a predovšetkým, ako dobre tri zväzky fungujú ako celok. Aj ako cesta postáv, aj ako príspevok k dekonštrukcii žánru fantasy.

Zrodení z hmly sú moja vizitka svetú.

KONEČNÁ RÍŠA

1021

NAJVZDIALENEJŠIE DOMINIUM

TERRISKE

ZAPADNE

Tremredare MORAG

Chakat

Chardes

Fadrex

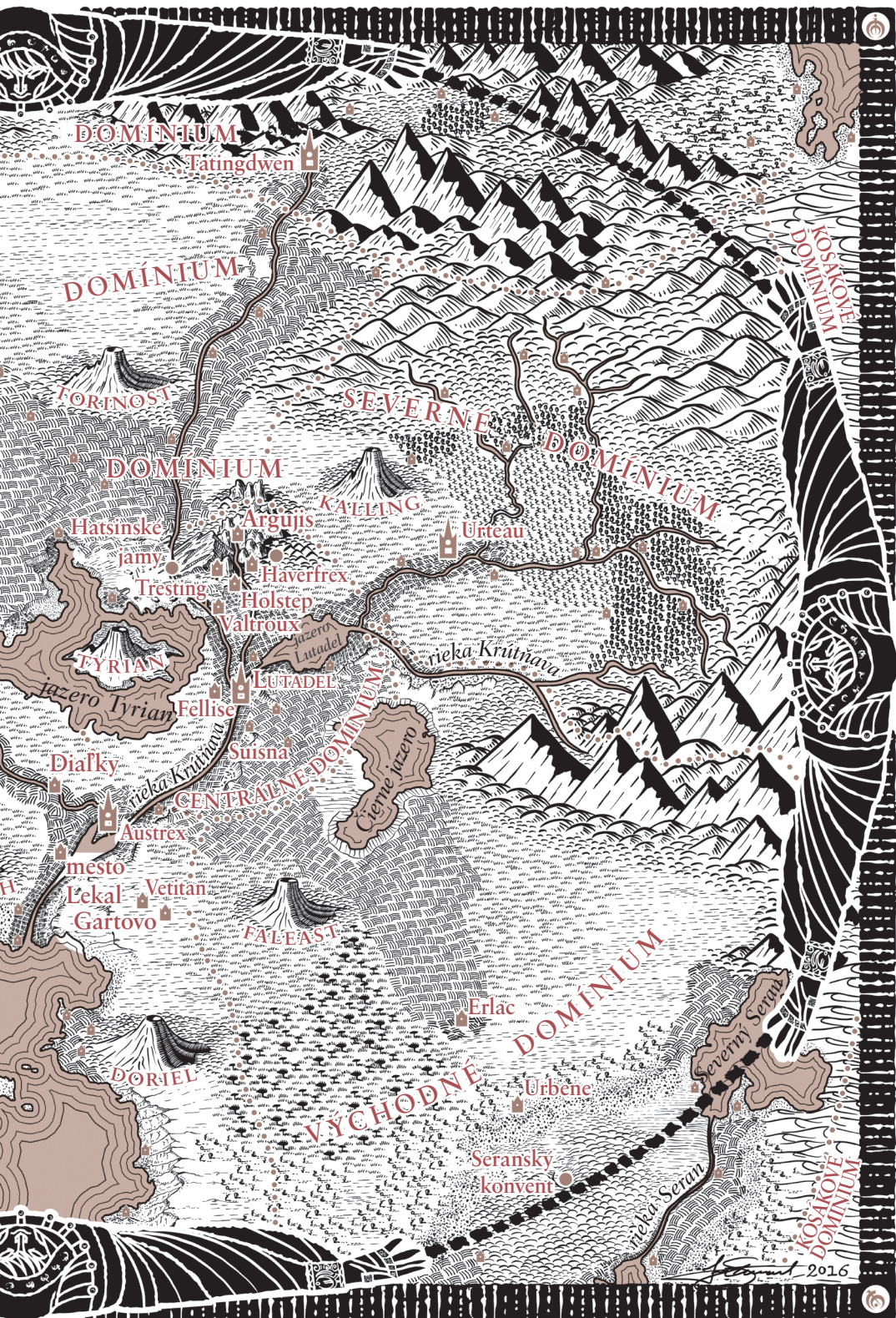
Mantiz

JUŽNE

DOMINIUM

ZERINACH

Južné more

1. FEDROV AKVADUKT
2. BIELE ULICE
3. KANTÓN INKVIZÍCIE
4. DOMOV OBČANA
5. BUDOVA VÝMENNÍKA
6. STARÉ MESTSKÉ NÁMESTIE
7. KANTÓN ORTODOXIE

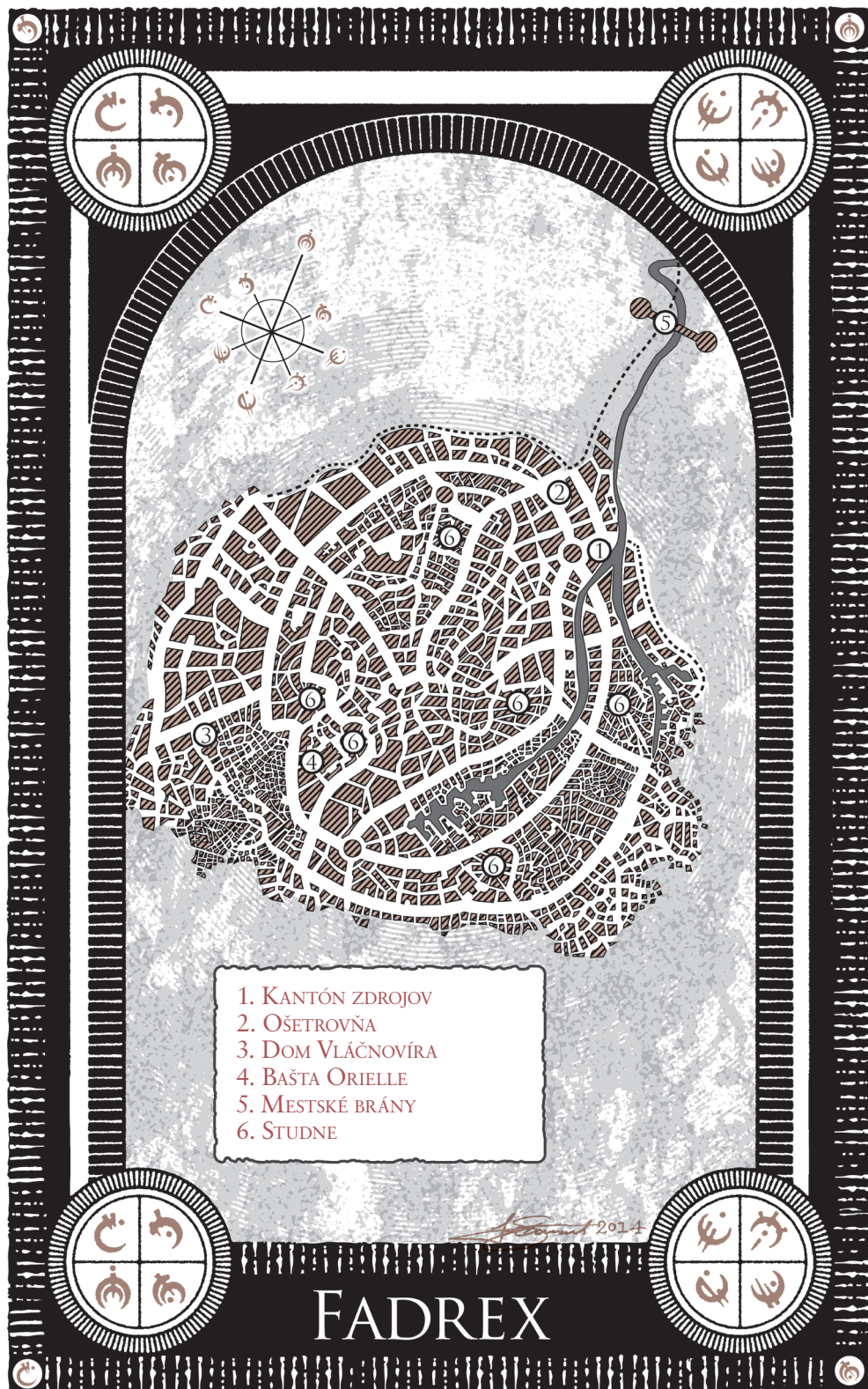
ZÁPADOPOTOCKÁ ULICA

TRHOVAPRIEKOVÁ

ORANISKO

Február 2014

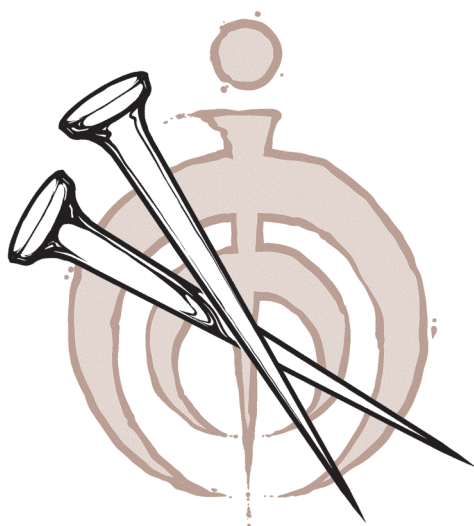
URTEAU

1. KANTÓN ZDROJOV
2. OŠETROVNĀ
3. DOM VLÁČNOVĀRA
4. BAŠTA ORIELLE
5. MESTSKÉ BRÁNY
6. STUDNE

FADREX

HRDINA VEKOV

PROLÓG

MARSH SA SNAŽIL ZABIŤ SA.

Ruka sa mu triasla, keď sa pokúšal nazbierať silu, aby sa dokázal natiahnuť, vytiahnuť si z chrbta bodec a ukončiť svoj obludný život. Vzdal sa pokusov o vyslobodenie. Tri roky. Tri roky ako inkvizítor, tri roky uväznený vo vlastných myšlienkach. Tie roky dokázali, že niet úniku. Dokonca aj teraz mal zatemnenú myseľ.

A potom nad ním prevzala kontrolu. Zdalo sa, že svet okolo neho vibruje, a náhle vnímal jasne. Prečo bojoval? Prečo sa bál? Všetko je tak, ako má byť.

Vykročil dopredu. Hoci už nevidel ako normálni ľudia – veď do očí mal vrazené veľké oceľové bodce –, dokázal vnímať priestor okolo seba. Hroty mu trčali zo zadnej časti lebky; ak sa ich dotkol, cítil, aké ostré sú špičky. Nebola tam žiadna krv.

Bodce mu dodávali silu. Všetko sa črtalo v jemných modrých alomantických čiarach, ktoré zvýrazňovali svet. Miestnosť bola skromných rozmerov a niekoľko spoločníkov – takisto načrtnutých v modrej, lebo alomantické čiary ukazovali na kovy obsiahnuté v samotnej ich krvi – stálo pri Marshovi. Každý z nich mal v očiach bodce.

Okrem muža priviazaného k stolu pred ním. Marsh sa usmial, vzal zo stola vedľa seba bodce a zdvihol ho. Jeho väzeň nemal zapchaté ústa. To by zastavilo výkriky.

„Prosím,“ zašeplal väzeň a triasol sa. Dokonca aj terriský komorník by sa zlomil zoči-voči vlastnej násilnej smrti. Muž sa slabo vzpíeral. Bol v dosť nepríjemnej polohe, keďže bol priviazaný k stolu na inej osobe. Stôl bol takto navrhnutý, s priehlbínami, aby sa tam zmestilo ďalšie telo.

„Čo chceš?“ spýtal sa Terrisan. „Už ti o Synode neviem viac povedať!“

Marsh sa dotkol mosadzného bodca a nahmatal jeho špičku. Mal pred sebou veľa práce, ale zaváhal a vychutnával bolesť a hrôzu v mužovom hlase. Váhal, aby mohol...

Marsh ovládol svoju myseľ. Vôňa v miestnosti stratila svoju sladkosť a namiesto toho páchla krvou a smrťou. Jeho radosť sa zmenila na zdesenie. Jeho väzňom bol terriský uchovávateľ – muž, ktorý celý život pracoval pre dobro iných. Zabiť ho by bol nielen zločin, ale aj tragédia. Marsh sa pokúsil prinútiť ruku, aby sa natiahla hore a za neho, aby si ňou z chrbta vytrhol klinový bodec – jeho odstránenie by ho zabilo.

Ona však bola príliš mocná. Sila. Nejakým spôsobom ovládala Marsha – a potrebovala, aby sa on a ostatní inkvizítori stali jej rukami. Bola slobodná – Marsh stále cítil, ako nad tým jasá –, ale niečo jej bránilo, aby sama príliš ovplyvňovala svet. Opozícia. Moc, ktorá ležala nad krajinou ako štít.

Ešte nebola úplná. Potrebovala viac. Niečo ďalšie... niečo skryté. Marsh to niečo nájde a prinesie svojej panej. Panej, ktorú Vin oslobodila. Bytosti, ktorá bola uväznená v Prameni vzostupu.

Hovorila si Zhuba.

Marsh sa usmial, keď sa jeho väzeň rozvzlykal; potom vykročil dopredu a zdvihol bodec v ruke. Priložil ho k hrudi skučiaceho muža. Hrot musel prebodnúť mužovo telo, prejsť cez srdce a potom sa zabodnúť do tela inkvizítora priviazaného pod ním. Hemalurgia bola špinavé umenie.

Práve preto bolo také zábavné. Marsh pevne uchopil bodec a začal ho zatĺkať.

Nanešťastie som hrdina vekov.

1

FATREN SA PRIŽMÚRENÝMI OČAMI zahľadel na červené slnko, ktoré sa skrývalo za večnou clonou tmavého oparu. Z oblohy sa zľahka znášal čierny popol, ako väčšinou v poslednom čase. Husté vločky padali rovno, vzduch bol nehybný a horúci, bez náznaku vánku, ktorý by Fatrenovi zlepšil náladu. Vzdychol si, oprel sa o zemný val a obzrel sa na Vetitan. Na svoje mesto.

„Ako dlho?“ spýtal sa.

Druffel sa poškrabal na nose. Tvár mal zašpinenú čiernym popolom. V posledných týždňoch na hygienu veľmi nedbal. Samozrejme, vzhľadom na stres predchádzajúcich mesiacov Fatren vedel, že ani na neho asi nie je veľmi vábny pohľad.

„Možno hodinu,“ odvetil Druffel a odpľul si do hlíny valu.

Fatren si povzdychol a zadíval sa na padajúci popol. „Myslíš, že je to pravda, Druffel? To, čo ľudia hovoria?“

„Čo? Že nastal koniec sveta?“

Fatren prikývol.

„Netuším. Je mi to jedno.“

„Ako môžeš niečo také povedať?“

Druffel pokrčil plecami a poškrabal sa. „Len čo tie kolosy dorazia, budem mŕtvy. To pre mňa v podstate znamená koniec sveta.“

Fatren zmĺkol. Nerád vyslovoval svoje pochybnosti; on mal byť ten silný. Keď páni opustili mesto – poľnohospodársku komunitu, len o niečo mestskejšiu ako severné plantáže –, Fatren bol ten, kto presvedčil skaaov, aby pokračovali v sadení. Fatren bol ten, kto od nich držal potulné gangy ďalej. V čase, keď väčšina dedín a plantáží stratila

každého práceschopného muža v tej či onej armáde, vo Vetitane stále žilo pracujúce obyvateľstvo. Stálo ich to veľa úrody na úplatkoch, ale Fatren udržiaval ľudí v bezpečí.

Väčšinou.

„Dnes sa hmly rozplynuli až na poludnie,“ poznamenal potichu. „Zostávajú čoraz dlhšie. Videl si úrodu, Druff. Jesenná výsadba zle prezimovala a celá je zakrpatená – asi z nedostatku slnečného svetla. Nebudeme mať dosť jedla, aby sme vydržali do jarnej úrody.“

„Nevydržíme do leta,“ ozval sa Druffel. „Nevydržíme ani do súmraku.“

Smutné a skutočne skľučujúce bolo, že Druffel bol z nich dvoch kedysi ten optimista. Fatren nepočul brata smiať sa už celé mesiace. Jeho smiech bol Fatrenovým obľúbeným zvukom.

Ani mlyny Pána vládca v ňom nedokázali rozdrviť smiech, pomyslel si Fatren. No posledné dva roky áno.

„Faty!“ ozval sa niekto. „Faty!“

Fatren vzhliadol na chlapca, ktorý sa škriabal po boku ochranného valu. Sotva dokončili opevnenie – bol to Druffelov nápad, než sa vzdal nádeje. Ich mesto malo asi sedemtisíc obyvateľov, bolo teda pomerne veľké. Dalo veľa práce, aby ho celé obohnali.

Fatren mal sotva tisícku vojakov – bolo náročné zhromaždiť ich toľko z takého malého počtu obyvateľov – a možno ďalších tisíc mužov, ktorí boli príliš mladí, príliš starí alebo príliš nekvalifikovaní na to, aby mohli dobre bojovať. V skutočnosti nevedel, aká veľká je armáda kolosov, ale určite ich bolo viac ako dvetisíc. Takže obranný val im veľmi nepomôže.

Chlapec, Sev, sa s dychčaním dostal k Fatrenovi. „Faty! Nieкто prihádza!“

„Už?“ spýtal sa Fatren. „Druff tvrdil, že kolosy ešte nie sú tak blízko!“

„Nie kolosy, Faty. Človek. Pod' sa pozrieť!“

Fatren sa obrátil k Druffovi, ktorý si utrel nos a pokrčil plecami. Nasledovali Seva okolo vnútornej strany valu smerom k prednej bráne. Popol a prach vírili po udupanej zemi, hromadili sa v kútoch, tvorili záveje. V poslednom čase nebolo veľa času na upratovanie. Ženy museli pracovať na poliach, zatiaľ čo muži trénovali a robili vojnové prípravy.

Vojnové prípravy. Fatren si nahováral, že má dvetisíc vojakov, ale v skutočnosti mal len tisíc skaa sedliakov s mečmi. Mali za sebou dva roky výcviku, pravda, ale skutočných bojových skúseností mali málo.

Skupina mužov sa zhromaždila okolo prednej brány, stáli na vale alebo sa opierali o jeho bok. *Možno som urobil chybu, keď som vyna-*

ložil toľko našich prostriedkov na výcvik vojakov, pomyslel si Fatren. Keby tých tisíc mužov namiesto toho pracovalo v baniach, mali by sme aspoň nejakú rudu na úplatky.

Až na to, že kolosy úplatky nebrali. Oni len zabíjali. Fatrena striasalo, keď si spomenul na Gartovo. Bolo to väčšie mesto ako jeho, ale do Vetitanu sa dostalo menej ako sto preživších. To bolo pred tromi mesiacmi. Dúfal, že kolosy sa uspokoja so zničením toho mesta.

Čo si to len nahováral? Kolosy sa nikdy neuspokojia.

Fatren vyliezol na vrchol valu a vojaci v zaplátanom oblečení a kusoch kože mu uvoľnili cestu. Cez padajúci popol sa zahľadel na tmavú krajinu, ktorá vyzerala, akoby bola pokrytá hlbokým čiernym snehom.

Blížil sa k nim osamelý jazdec v tmavom plášti s kapucňou.

„Čo myslíš, Faty?“ spýtal sa jeden z vojakov. „Zved kolosov?“

Fatren si odfrkol. „Kolosy by neposlali zveda, najmä nie človeka.“

„Má koňa,“ poznamenal Druffel so zavrčaním. „Hodil by sa nám ďalší.“ Mesto ich malo len päť. Všetky trpeli podvýživou.

„Obchodník,“ povedal jeden z vojakov.

„Nemá žiadny tovar,“ oponoval Fatren. „A musel by to byť odvážny obchodník, aby cestoval týmito končinami sám.“

„Nikdy som nevidel utečenca s koňom,“ ozval sa jeden z mužov. Zdvihol luk a pozrel na Fatrena.

Ten pokrútil hlavou. Nikto nevypustil šíp, keď cudzinec klusal na koni nenáhlivým tempom. Zastavil koňa priamo pred mestskou bránou. Fatren bol na ne hrdý. Právě drevené brány osadené v hlinenom vale. Drevo aj kvalitný kameň získal z panského sídla v centre mesta.

Pod hrubým tmavým plášťom, ktorým sa chránil pred popolom, bolo z cudzinca vidieť len málo. Fatren si ho premeral ponad vrchol valu, potom pozrel na brata a pokrčil plecami. Popol tíško padal.

Cudzinec zoskočil z koňa.

Vystrelil priamo hore, akoby ho niečo poháňalo zdola, plášť sa mu pri stúpaní vzduchom rozvial. Pod ním mal na sebe žiarivobielu uniformu.

Fatren zahrešil a odskočil dozadu, keď cudzinec vyletel nad ochranný val a pristál na vrchole drevenej brány. Bol to alomant. Šľachtic. Fatren dúfal, že všetci jemu podobní sa budú držať svojich hádok na severe a nechajú jeho ľudí na pokoji.

Alebo aspoň zomrieť v pokoji.

Prišelec sa otočil. Mal krátku bradu a tmavé vlasy ostrihané nakrátko. „Dobre, chlapi,“ vyhlásil a s neprirodzeným zmyslom pre rovnováhu prešiel po vrchole brány, „nemáme veľa času. Dajme sa do práce.“ Zostúpil z brány na val. Druffel okamžite vytiahol meč.

Neviditeľná sila vytrhla Druffelovi meč z ruky a hodila ho do vzduchu. Cudziniec zbraň chytil, keď mu letela okolo hlavy. Otočil meč a prezrel si ho. „Dobrá oceľ,“ prikývol. „Pôsobivé. Koľko vašich vojakov je takto dobre vyzbrojených?“ Prehodil si meč v ruke a podával ho späť k Druffelovi rukoväťou napred.

Druffel zmätene pohliadol na Fatrena.

„Kto si, neznámy?“ spýtal sa Fatren s toľkou odvahou v hlase, akú dokázal nazbierať. O alomantii toho veľa nevedel, ale bol si celkom istý, že tento muž je zrodený z hmly. Pravdepodobne by dokázal zabiť všetkých na vrchole valu len myšlienkou.

Cudziniec otázku ignoroval a obrátil sa, aby si prezrel mesto. „Tento ochranný val ide po celom obvode mesta?“ otočil sa k jednému z vojakov.

„Hm... áno, môj pane.“

„Koľko je tu brán?“

„Iba táto, môj pane.“

„Otvorte ju a priveďte môjho koňa,“ prikázal mu. „Predpokladám, že máte stajne?“

„Áno, môj pane,“ odvetil vojak.

Nuž, pomyslel si Fatren s nevôľou, keď vojak odbehol, *tento neznámy bezpochyby vie, ako rozkazovať ľuďom*. Fatrenov vojak sa nepozastavil nad tým, že poslúchol cudzinca bez toho, aby požiadal o dovoľenie. Fatren už videl, ako ostatní vojaci stáli trochu vzpriamenejšie a strácali ostražitosť. Tento človek rozprával, akoby očakával, že ho poslúchnu, a vojaci na to reagovali. Toto nebol šľachtic, akých Fatren poznal, keď bol domácim sluhom na panskom sídle. Tento bol iný.

Cudziniec si naďalej prezeral mesto. Na jeho skvostnú bielu uniformu padal popol a Fatren si pomyslel, že je škoda vidieť, ako sa odev špiní. Neznámy pokýval hlavou a potom sa pobral dolu z valu.

„Počkaj,“ zastavil ho Fatren. „Kto si?“

Muž sa otočil a pozrel Fatrenovi do očí. „Volám sa Elend Venture. Som váš zemevládca.“

Obrátil sa a pokračoval dolu valom. Vojaci mu uvoľnili cestu; mnohí z nich ho nasledovali.

Fatren sa pozrel na svojho brata.

„Zemevládca?“ zašomral Druffel a odpľul si.

Fatren to cítil rovnako. Čo robiť? Nikdy predtým s alomantom nebojoval, ani by nevedel ako na to. Tento „zemevládca“ Druffela určite odzbrazil dosť ľahko.

„Zorganizujte ľudí v meste,“ ozval sa cudziniec – Elend Venture – spredu. „Kolosa prídu zo severu – budú ignorovať bránu, prelezú cez

val. Chcem, aby sa deti a starí sústredili v najjužnejšej časti mesta. Dajte ich do čo najmenšieho počtu budov.“

„Na čo to bude dobré?“ chcel vedieť Fatren. Musel za ním pobehnúť, nedalo sa nič robiť.

„Kolosa sú najnebezpečnejšie v záchvate besnenia,“ vysvetlil Venture a pokračoval v chôdzi. „Ak sa zmocnia mesta, najlepšie je zariadiť, aby čo najdlhšie hľadali tvojich ľudí. Ak z nich počas hľadania besnenie opadne, budú frustrovaní a pustia sa do rabovania. Potom sa tvojim ľuďom možno podarí vykradnúť sa okolo nich bez toho, aby ich prenasledovali.“

Venture sa otočil a zachmúrene pozrel Fatrenovi do očí. „Je to malá nádej. Ale je to niečo.“ Pokračoval v chôdzi po hlavnej mestskej triede.

Fatren zachytil, ako si vojaci vzadu šepkajú. Všetci počuli o mužovi menom Elend Venture. Bol to on, kto sa po smrti Pána vládcu pred vyše dvoma rokmi chopil moci v Lutadeli. Správy zo severu boli zriedkavé a nespoľahlivé, ale vo väčšine z nich sa spomínal Venture. Odrazil všetkých súperov o trón a zabil vlastného otca. Skrýval svoju povahu zrodeného a údajne bol ženatý so ženou, ktorá zabila Pána vládcu. Fatren pochyboval, že taký významný muž, ktorý bol pravdepodobne viac legendou ako skutočnosťou, by si našiel cestu do skromného mestčka v Južnom domíniu, a ešte bez sprievodu. Dokonca ani bane už nemali veľkú cenu. Cudziniec musel klamať.

Očividne bol však alomant...

Fatren pobehol, aby udržal krok s cudzincom. Venture – alebo ktoľvek to bol – zastal pred veľkou stavbou blízko centra mesta. Staré kancelárie Oceľového ministerstva. Fatren nechal dvere a okná zatĺcť.

„Tu ste našli zbrane?“ otočil sa Venture k Fatrenovi.

Fatren chvíľu stál. Potom pokrútil hlavou. „V panskom sídle.“

„Nechal tu zbrane?“ spýtal sa Venture prekvapene.

„Myslíme si, že sa po ne chcel vrátiť,“ odvetil Fatren. „Vojaci, ktorých tu zanechal, nakoniec dezertovali a pridali sa k prechádzajúcej armáde. Vzali si, čo dokázali uniesť. My sme pozbierali zvyšok.“

Venture si počúval briadku a zadíval sa na starú budovu ministerstva. Bola vysoká a zlovestná i napriek tomu – alebo možno práve preto –, že sa nepoužívala. „Tvoji muži vyzerajú dobre vycvičení. To som nečakal. Má niekto z nich bojové skúsenosti?“

Druffel si ticho odfrkol, aby naznačil, že podľa jeho názoru tento cudziniec nemá čo strkať nos do ich vecí.

„Naši ľudia už bojovali dosť na to, aby boli nebezpeční, cudziniec,“ povedal Fatren. „Niektorí banditi si mysleli, že nás pripravia o vládu nad mestom. Predpokladali, že sme slabí a ľahko sa necháme zastrašiť.“

Ak cudzinec vnímal slová ako hrozbu, nedal to najavo. Len prikývol. „Bojoval niekto z vás s kolosmi?“

Fatren sa pozrel na Druffela. „Ľudia, ktorí bojovali s kolosmi, sú po smrti, cudzinec.“

„Keby to bola pravda,“ poznamenal Venture, „bol by som už niekoľkokrát mŕtvy.“ Otočil sa k rastúcemu davu vojakov a obyvateľov mesta. „Naučím vás o boji s kolosmi, čo sa dá, ale nemáme veľa času. Do desiatich minút chcem mať kapitánov a veliteľov oddielov zorganizovaných pri mestskej bráne. Radoví vojaci sa zoradia do radov pozdĺž valu – naučím veliteľov oddielov a kapitánov niekoľko trikov a potom to môžu podať ďalej svojim chlapom.“

Niektorí vojaci sa pohli, ale väčšina z nich zostala na mieste, čo im slúžilo ku cti. Prišelec sa nezdal byť urazený, že jeho rozkazy neuposlúchli. Pokojne stál a hľadel na ozbrojený dav. Nevyzeral vystrašene, nahnevane ani nesúhlasne. Pôsobil len... kráľovsky.

„Môj pane,“ ozval sa jeden z vojenských kapitánov. „Priviedli ste so sebou armádu, aby ste nám pomohli?“

„Vlastne som si priviedol dve,“ povedal Venture. „Ale nemáme čas na ne čakať.“ Stretol sa s Fatrenovým pohľadom. „Napísal si mi a požiadal ma o pomoc. A ja ako tvoj lénny pán som ti ju prišiel poskytnúť. Stále ju chceš?“

Fatren sa zamračil. Nikdy tohto muža – ani žiadneho iného pána – o pomoc nežiadal. Otvoril ústa, aby niečo namietol, ale zaváhal. *Dovolí mi predstierať, že som po neho poslal, pomyslel si. Musím sa správať, akoby to bolo od začiatku súčasťou plánu. Mohol by som sa vzdať velenia bez toho, aby to vyzeralo ako zlyhanie.*

Zomrieme. No pri pohľade do očí tohto muža takmer verím, že máme šancu.

„Ja... nečakal som, že dorazíš sám, môj pane,“ pristihol sa Fatren povedať. „Prekvapilo ma, že ťa vidím.“

Venture prikývol. „To je pochopiteľné. Poď, preberieme taktiku, kým sa tvoji vojaci zhromaždia.“

„Dobre,“ súhlasil Fatren. Keď vykročil vpred, Druffel ho schmatol za ruku.

„Čo to robíš?“ zasyčal jeho brat. „Ty si po tomto človeka poslal? Tomu neverím.“

„Zhromaždi vojakov, Druff.“

Druffel chvíľku stál, potom popod nos zahrešil a odkráčal. Nevyzeral, že by mal v úmysle zhromažďovať vojakov, a tak Fatren mávol na dvoch svojich kapitánov, aby to urobili. Potom sa pripojil k Venturovi a obaja sa vydali späť k bráne, pričom Venture prikázal nie-

koľkým vojakom, aby išli pred nimi a udržiavali ľudí v dostatočnej vzdialenosti, aby sa s Fatrenom mohli porozprávať viac v súkromí. Z oblohy sa naďalej znášal popol, na ulici tvoril čierny poprašok a zbieral sa na strechách územčistých jednoposchodových budov v meste.

„Kto si?“ spýtal sa Fatren potichu.

„Som ten, kto som povedal.“

„Neverím ti.“

„Ale dôveruješ mi.“

„Nie. Len sa nechcem pustiť do hádky s alomantom.“

„To nateraz stačí,“ prikývol Venture. „Pozri, priateľu, na tvoje mesto sa valí desaťtisíc kolosov. Potrebuješ hocijakú pomoc, aká sa ti pritrafí.“

Desaťtisíc? pomyslel si Fatren ohúrene.

„Predpokladám, že máš na starosti toto mesto,“ skonštatoval Venture.

Fatren sa otriasol z omámenia. „Áno,“ pritakal. „Volám sa Fatren.“

„Dobre, pán Fatren, my...“

„Ja nie som žiadny pán,“ prerušil ho Fatren.

„No, práve si sa ním stal,“ usmial sa Venture. „Priezvisko si môžeš vybrať neskôr. Predtým, ako budeme pokračovať, musíš poznať moje podmienky, za akých ti pomôžem.“

„Aké podmienky?“

„Také, o ktorých sa nedá vyjednávať. Ak vyhráme, odprisaháš mi vernosť.“

Fatren sa zamračil a zastavil sa na ulici. Okolo neho padal popol. „Takže tak je to? Priženies sa sem pred bojom a tvrdíš, že si nejaký vznešený pán, aby si si mohol pripísať zásluhy za naše víťazstvo? Prečo by som mal prisahať vernosť človeku, ktorého som stretol len pred pár minútami?“

„Pretože aj keď to neurobíš,“ povedal Venture potichu, „tak či onak jednoducho prevezmem velenie.“ Potom pokračoval v chôdzi.

Fatren chvíľu postál, potom sa vrhol dopredu a dobehol ho. „Aha, chápem. Ak prežijeme túto bitku, skončíme pod vládou tyrana.“

„Áno,“ prikývol Venture.

Fatren sa zamračil ešte viac. Nečakal, že ten človek bude taký priamočiary.

Venture potriasol hlavou a cez padajúci popol hľadel na mesto. „Kedysi som si myslel, že by som mohol robiť veci inak. A stále verím, že jedného dňa sa mi to podarí. Lenže zatiaľ nemám na výber. Potrebujem твоjich vojakov aj tvoje mesto.“

„Moje mesto? Prečo?“

Venture zdvihol prst. „Najprv musíme prežiť túto bitku,“ vyhlásil. „K ďalším veciam sa dostaneme neskôr.“

Fatren si s prekvapením uvedomil, že cudzincovi naozaj dôveruje. Nevedel vysvetliť, prečo to tak cíti. Bol to jednoducho človek, ktorého ostatní nasledujú – vodca, akým Fatren vždy chcel byť.

Venture nečakal, kým Fatren pristúpi na „podmienky“. Nebola to ponuka, ale ultimátum. Fatren sa ponáhlal, aby ho opäť dobehol, keď Venture vstúpil na malé námestie pred mestskou bránou. Naokolo pobehovali vojaci. Nikto z nich nemal na sebe uniformu – jediným spôsobom, ako rozoznať kapitána od radového vojaka, bola červená páska uviazaná okolo ramena. Venture im nedal veľa času, aby sa zhromaždili – ale napokon, všetci čakali útok na mesto a tak či onak tam už väčšina bola.

„Čas sa kráti,“ zopakoval Venture silným hlasom. „Môžem vás naučiť len pár vecí, ale dosť vám pomôžu. Kolosy sú rôzne veľké, od malých, vysokých asi meter a pol, až po obrovské, ktoré dosahujú až tri a pol metra. Aj tie malé budú silnejšie ako vy. Počítajte s tým. Našťastie tieto tvory bojujú bez toho, aby sa medzi sebou nejako koordinovali. Ak sa kolosov druh dostane do problémov, nebude sa mu snažiť pomôcť.“

„Útočia priamo, bez trikov a úskokov,“ pokračoval, „a snažia sa na prekonanie nepriateľa použiť len hrubú silu. Nedovoľte im to! Povedzte svojim mužom, aby sa na jednotlivých kolosov vrhali spoločne – dvaja na malých, traja alebo štyria na veľkých. Nebudeme schopní udržať veľký front, ale toto nás udrží nažive najdlhšie.“

Nestarajte sa o tých, ktorí sa dostanú za našu líniu a vstúpia do mesta – civilistov budeme mať ukrytých v zadnej časti mesta a kolosy, ktoré sa cez nás dostanú, sa môžu vrhnúť na plienenie a nechať ostatných bojovať osamote. To je to, čo chceme! Nežeňte sa za nimi do mesta. Vaše rodiny budú v bezpečí.

Ak budete bojovať s veľkým kolosom, zaútočte mu na nohy a zrazte ho na zem predtým, než sa budete snažiť zasadiť smrtiaci úder. Ak budete čeliť malému, dávajte pozor, aby sa vám meč alebo oštep nezachytil v záhyboch jeho voľnej kože. Pochopte, že kolosy nie sú hlúpe – sú len jednoduché. Predvídateľné. Pôjdu na vás najľahším možným spôsobom a zaútočia iba tým najpriamejším.

Dôležité je, aby ste si uvedomovali, že sa dajú poraziť. Dnes sa nám to podarí. Nenechajte sa zastrášiť! Bojujte koordinovane, zachovajte si chladnú hlavu a ja vám sľubujem, že prežijeme.“

Kapitáni vojakov stáli v malej skupinke a hľadeli na neho. Pri jeho prejave síce nejasali, ale vyzerali o niečo sebavedomejšie. Pobrali sa preč, aby odovzdali jeho pokyny svojim mužom.

Fatren potichu pristúpil k zemevládcovi. „Ak počítam správne, sú v prevahe päť ku jednej.“

Venture prikývol.

„Kolosa sú väčšie, silnejšie a lepšie vycvičené ako my.“

Venture opäť prikývol.

„V tom prípade je to náš koniec.“

Venture sa zamračil, čierny popol mu poprášil pleciami. „Nie je to váš koniec. Máte niečo, čo oni nemajú – niečo veľmi dôležité.“

„Čo?“

Venture sa mu pozrel do očí. „Mňa.“

„Pán zemevládca!“ ozval sa hlas z vrcholu valu. „Spozorovali sme kolosa!“

Už na neho volajú ako na prvého, pomyslel si Fatren. Nebol si istý, či má byť urazený, alebo ohromený.

Venture okamžite vyskočil na vrchol valu a pomocou alomantie rýchlo prekonal vzdialenosť. Väčšina vojakov sa krčila alebo skrývala za vrcholom valu, aby ich napriek vzdialenosti nepriateľov nebolo vidieť. Venture však hrdo stál vo svojej bielej uniforme, zatienil si oči a žmúril k obzoru.

„Rozkladajú tábor,“ oznámil s úsmevom. „Dobre. Pán Fatren, pripravte mužov na útok.“

„Na útok?“ nechápal Fatren, ktorý sa vyškriabal hore za ním.

Zemevládca prikývol. „Kolosa budú unavené z pochodu a bude ich rozptyľovať rozkladanie tábora. Nikdy nebudeme mať lepšiu príležitosť zaútočiť.“

„Ale my sme v obrane!“

Venture zavrtel hlavou. „Ak budeme čakať, nakoniec sa vybičujú do krvavého šialenstva a potom sa vydajú na nás. Musíme radšej zaútočiť, než čakať, kým nás zmasakrujú.“

„A opustiť ochranný val?“

„Opevnenie je pôsobivé, pán Fatren, ale v konečnom dôsledku zbytočné. Nemáte dostatok ľudí na obranu celého obvodu a kolosa sú všeobecne vyššie a stabilnejšie ako ľudia. Obsadia val a získajú nad vami výhodu, keď sa budú drať do mesta.“

„Ale...“

Venture sa naňho pozrel. Oči mal pokojné, ale jeho pohľad bol pevný a plný očakávania. Správa bola jednoduchá: *Teraz veľím ja*. Už žiadne námietky.

„Áno, môj pane,“ odvetil Fatren a zavolať poslov, aby odovzdali rozkazy. Venture stál a sledoval, ako sa rozbehli. Zdalo sa, že medzi mužmi vládne zmätok – neočakávali útok. Čoraz viac očí sa obracalo k Venturovi, ktorý stál vysoko na vrchole valu.

Naozaj vyzerá ako panovník, pomyslel si Fatren, hoci sa tomu bránil.

Príkazy sa odovzdávali ďalej. Čas plynul. Nakoniec celá armáda hľadela na neho. Venture vytiahol meč a zdvihol ho vysoko k oblohe plnej popola. Potom neľudsky rýchlym krokom vyštartoval dolu valom a rútil sa k táboru kolosov.

Chvíľu bežal sám. Potom Fatren prekvapil sám seba, keď začal zuby, aby sa upokojil a nasledoval ho.

Val vybuchol pohybom, vojaci sa s hromadným výkrikom vrhli do útoku a so zdvihnutými zbraňami sa hnali v ústrety smrti.

To, že som mal moc, urobilo s mojou myslou zvláštne veci. V priebehu niekoľkých okamihov som spoznal samotnú moc, jej históriu a spôsoby, ako ju možno použiť.

Táto znalosť sa však líšila od skúsenosti alebo schopnosti používať ju. Vedel som napríklad, ako premiestniť planétu na oblohe. No nevedel som, kam ju umiestniť, aby nebola príliš blízko alebo príliš ďaleko od slnka.

2

TENSOONOV DEŇ sa začal ako vždy v temnote. Čiastočne to bolo spôsobené tým, že nemal oči. Mohol si ich vytvoriť – pochádzal z tretej generácie, čo znamenalo, že bol starý aj na pomery kandrov. Strávil už dosť mŕtvol, aby sa naučil vytvárať zmyslové orgány intuitívne bez modelu, ktorý by mohol kopírovať.

Nanešťastie by mu oči veľmi nepomohli. Nemal lebku a zistil, že väčšina orgánov nefunguje dobre bez celého tela a kostry, ktorá by ho niesla. Jeho vlastná hmotnosť by pri nesprávnom pohybe očí rozdrvila a bolo by ťažké nimi otočiť, aby sa pozrel, kam chce.

Niežeby sa bolo na čo pozerieť. TenSoon mierne pohol svojou masou a posunul sa vo svojej väzenskej cele. Jeho telo bolo len o čosi viac ako zoskupenie priesvitných svalov – ako zhuk veľkých slizkých slimáčích tiel, pospájaných, o čosi poddajnejšie ako telo mäkkýša. Ak by sa sústredil, mohol by niektorý zo svalov rozpustiť a buď ho spojiť s iným, alebo vytvoriť niečo nové. Bez kostry, ktorú by mohol použiť, bol však takmer bezmocný.

Znova sa v cele posunul. Jeho pokožka mala vlastný zmysel – akúsi chuť. Práve teraz ňou vnímal zápach vlastných výkalov po bokoch cely, ale neodvážil sa tento zmysel vypnúť. Bolo to jedno z jeho jediných spojení s okolitým svetom.

Cela nebola ničím iným ako kamennou jamou prekrytou mrežou, ktorá sotva stačila na jeho objem. Jeho väznotelia do nej zvrchu sypali jedlo, potom ho pravidelne polievali vodou, aby ho hydratovali a cez malý odtokový otvor na dne vyplavovali jeho výkaly. Tento otvor aj otvory v uzamknutej mreži nad ním boli príliš malé na to, aby sa cez ne mohol pretiahnuť – telo kandru bolo pružné, ale hromada svalov sa dala stlačiť len do určitej miery.

Väčšina by sa zbláznila z vypätia z toho, že sú zavretí už... Ako dlho? Nevedel ako dlho. Mesiace? TenSoon mal však požehnanie prítomnosti. Jeho myseľ sa nevzdávala ľahko.

Niekedy preklínal požehnanie za to, že mu bránilo v blaženej úľave zo šialenstva.

Sústred' sa, povedal si. Nemal mozog ako ľudia, ale dokázal myslieť. Nerozumel tomu. Nebol si istý, či to vôbec nejaký kandra vie. Možno tí z prvej generácie vedeli viac – ale ak áno, ostatným to neozrejmili.

Nemôžu ťa tu držať navždy. Prvá zmluva hovorí...

No začínal pochybovať o prvej zmluve. Alebo skôr o tom, že prvá generácia jej venovala nejakú pozornosť. Lenže mohol im to mať za zlé? TenSoon porušil zmluvu. Podľa vlastného priznania sa postavil proti vôli svojho pána a namiesto neho pomohol inému. Tá zrada sa skončila smrťou jeho pána.

Ten hanebný čin však nebol tým najhorším z jeho zločinov. Trestom za porušenie zmluvy bola smrť, a keby TenSoon nespáchal nič viac, ostatní by ho zabili a bolo by po všetkom. V stávke bolo nanešťastie oveľa viac. TenSoonova výpoveď, poskytnutá druhej generácii na uzavretom zasadaní, odhalila oveľa nebezpečnejšie, oveľa dôležitejšie pochybenie.

TenSoon prezradil tajomstvo svojho druhu. *Nemôžu ma popraviť*, pomyslel si a využil túto myšlienku, aby sa sústredil. *Nie, kým nezistia, komu som to povedal.*

To tajomstvo. To drahocenné, drahocenné tajomstvo.

Spečatil som osud nás všetkých. Celého môjho druhu. Opäť budeme otrokmi. Nie, už sme otrokmi. Staneme sa niečím iným – automatmi, naše mysle budú ovládať iní. Budeme žiť v zajatí, budú nás využívať, naše telá už nebudú naše vlastné.

To bolo to, čo urobil – čo potenciálne uviedol do pohybu. Dôvod, prečo si vyslúžil väzenie a smrť. Napriek tomu si želal žiť. Mal by pohrdať sám sebou, ale z nejakého dôvodu mal stále pocit, že vykonal správnu vec.

Znovu sa posunul, masy hladkých svalov sa klzali okolo seba. Uprostred pohybu sa však zarazil. Vibrácie. Niekoľko prichádza.

Svaly pritlačil k bokom jamy a uprostred tela vytvoril priehlbinu. Potreboval zachytiť všetku potravu, ktorú mohol – dávali mu jesť len máličko. No cez mrežu sa dolu nevalila žiadna kašovitá hmota. Vyčkával, ale mrežu začali odomykať. Hoci nemal uši, cítil hrubé vibrácie, keď ju odťahli a buchli ťažkým železom na podlahu nad ním.

Čo?

Nasledovali háky. Obtočili sa mu okolo svalov, zachytili ho a trhali mu mäso, keď ho vyťahovali z jamy. Bolelo to. Nie samotné háky, ale náhla sloboda, keď sa jeho telo rozlialo po podlahe väzenia. Nechtiac pokožkou ochutnal špinu a zaschnuté blato. Svaly sa mu chveli, nespútaný pohyb mimo cely bol zvláštny. Napínal sa, hýbal svojím objemom spôsobom, na ktorý už takmer zabudol.

Potom to prišlo. Cítil to vo vzduchu. Kyselina, hustá a štipľavá, pravdepodobne v zlatom lemovanom vedre, ktoré priniesli dozorcovia. Predsa sa ho len chystali zabiť.

Ale to nemôžu! pomyslel si. *Prvá zmluva, zákon nášho druhu, to...*

Niečo naňho spadlo. Nie kyselina, ale čosi tvrdé. Dychtivo sa toho dotkol, svaly sa mu pohybovali proti sebe, ochutnával to, skúšal to, cítil to. Bolo to okrúhle, s otvormi a niekoľkými ostrými hranami. Lebka.

Zápach kyseliny bol čoraz prenikavejší. Miešali ju? TenSoon sa náhlil, formoval sa okolo lebky, vyplňal ju. Vo vrecku pripomínajúcom orgán mal už uložené nejaké rozpustené svalstvo. Vytiahol ho, vytlačil ho okolo lebky a rýchlo vytvoril pokožku. Oči nechal tak, pracoval na pľúcach, tvoril jazyk, pery zatiaľ ignoroval. Pracoval s pocitom zúfalstva, pretože chuť kyseliny silnela, a potom...

Zasiahla ho. Prepálila mu svaly na jednej strane tela, obmývala jeho masu a rozpúšťala ho. Druhá generácia sa zjavne vzdala snahy získať od neho jeho tajomstvá. Vedeli však, že než ho zabijú, musia mu dať príležitosť prehovoriť. Prvá zmluva si to vyžadovala – preto tá lebka. Lenže strážcovia mali očividne rozkaz zabiť ho skôr, ako stihne povedať niečo na svoju obhajobu. Dodržiavali formu zákona, ale zároveň ignorovali jeho zámer.

Neuvedomovali si, ako rýchlo dokáže TenSoon pracovať. Len málokto ktorý kandra strávil pri zmluvách toľko času ako on – všetci z druhej generácie a väčšina z tretej už dávno odišli do dôchodku. Tu v domovine viedli ľahký život.

Ľahký život však nikoho veľa nenaučí.

Väčšine kandrov trvalo hodiny, kým si vytvorili telo – niektorí mladší na to potrebovali celé dni. TenSoon mal základný jazyk za niekoľko sekúnd. Keď kyselina postupovala hore jeho telom, vytlačil priedušnicu, nafúkol pľúca a zachrčal jediné slovo: „Súd!“

Prúd kyseliny sa zastavil. Jeho telo naďalej horelo. Pracoval cez bolesť, vytváral primitívne sluchové orgány vnútri lebečnej dutiny.

Nedaleko neho zašepkal hlas. „Hlupák.“

„Súd!“ vyriekol TenSoon znova.

„Prijmi smrť,“ zasyčal ticho hlas. „Nestavaj sa do situácie, ktorá by mohla spôsobiť ďalšiu škodu nášmu druhu. Prvá generácia ti dala túto šancu zomrieť len vďaka tvojim rokom služby navyše!“

TenSoon zaváhal. Súd by bol verejný. Doteraz o rozsahu jeho zrady vedelo iba zopár vyvolených. Mohol by zomrieť, prekliaty ako porušovateľ zmluvy, ale zachovať si istú mieru úcty za svoju predchádzajúcu kariéru. Niekde – možno v jame práve v tejto miestnosti – boli takí, ktorí si odpykávali trest nekonečného väznenia, čo bolo mučenie, ktoré nakoniec zlomilo aj myseľ tých, ktorí boli obdarení požehnaním prítomnosti.

Chcel sa stať jedným z nich? Odhalením svojich činov na otvorenom fóre by si vyslúžil večnú bolesť. Vynucovať si súd bolo hlúpe, lebo v jeho prípade neexistovala žiadna nádej, že by ho zbavili viny. Jeho priznanie ho už zatratilo.

Ak prehovorí, nebude to preto, aby sa obhájil. Bude to z úplne iných dôvodov.

„Súd,“ zopakoval, tentoraz sotva šeptom.

Myslím si, že v istom zmysle bola taká moc príliš ohromujúca. Bola to moc, ktorej pochopenie by trvalo tisícročia. Premeniť svet by bolo jednoduché, keby ju človek poznal a dobre chápal. Uvedomoval som si však nebezpečenstvo, ktoré vyplývalo z mojej nevedomosti. Ako dieťa, ktoré zrazu dostalo úžasnú silu, som to mohol prehnať a zmeniť svet na pokazenú hračku, ktorú by som už nikdy nedokázal opraviť.

3

ELEND VENTURE, druhý vládca Konečnej ríše, sa nenarodil ako bojovník. Narodil sa ako šľachtic, čo v časoch Pána vládcu v podstate znamenalo, že bol profesionálny člen vyššej spoločnosti. Mladosť strávil tým, že sa učil hrať povrchné hry veľkých rodov a žil rozmarným životným štýlom ríšskej elity.

Nebolo zvláštne, že skončil ako politik. Vždy sa zaujímal o politickú teóriu, a hoci bol skôr učencom než skutočným štátnikom, vedel, že jedného dňa bude vládnuť svojmu rodu. Napriek tomu z neho spočiatku nebol veľmi dobrý kráľ. Nepochopil, že v panovaní ide o viac než o dobré myšlienky a čestné úmysly. Oveľa viac.

Pochybujem, že sa niekedy staneš takým vodcom, ktorý dokáže viesť útok proti nepriateľovi, Elend Venture. To vyslovila Tindwyl – žena, ktorá ho vyškolila v praktickej politike. Pri spomienke na tie slová sa Elend usmial, keď jeho vojaci vpadli do tábora kolosov.

Rozpálil ardium. V hrudi sa mu rozlial pocit tepla – teraz už dobre známy – a svaly sa mu napli extra silou a energiou. Kov prehltol už predtým, aby mohol čerpať jeho silu v boji. Bol alomant. Ešte stále ho to z času na čas ohromovalo.

Ako predpokladal, útok kolosov prekvapil. Chvíľu stáli bez pohnutia, šokovaní, hoci museli vidieť, ako Elendova čerstvo naverbovaná

armáda útočí. Kolosy mali problém vyrovať sa s neočakávaným. Mali problém pochopiť, že na ich tábor zaútočila skupina slabých ľudí, nad ktorými mali početnú prevahu. Preto im trvalo, kým sa prispôbili okolnostiam.

Elendova armáda tento čas dobre využila. Elend zaútočil ako prvý s rozpáleným ardiom, aby si dodal ešte viac sily, keď skolil prvého kolosa. Bol z tých menších. Ako všetky ostatné mal podobu človeka, hoci s nadrozmernou ovísajúcou modrou kožou, ktorá akoby nepriliehala k zvyšku tela. V jeho koráľkových červených očiach sa mihlo neľudské prekvapenie, keď umieral, a Elend mu vytrhol meč z hrude.

„Útočte rýchlo!“ zakričal, keď sa od ohnisk otočili ďalšie kolosy. „Zabite ich čo najviac, kým sa rozbesnia!“

Vojaci okolo neho – vystrašení, ale odhodlaní – sa vrhli vpred a prehľadali sa cez niekoľko prvých skupín kolosov. Tábor nebol oveľa viac ako miesto, kde kolosy zošliapali popol a rastliny pod sebou a vyhľadali ohniská. Elend videl, ako si jeho muži začínajú po počiatočnom úspechu čoraz viac veriť, a povzbudzoval ich tým, že alomantiou ťahal za ich emócie, aby sa cítili odvážnejšie. Táto forma alomantie mu išla lepšie od ruky – ešte stále neovládal skákanie s kovmi tak ako Vin. Emóciám však rozumel.

Fatren, statný vodca mesta, sa držal blízko Elenda, keď viedol skupinu vojakov. Elend z neho nespúšťal oči. Jeho smrť ako vodcu tohto mesta by bola ranou pre morálku. Spoločne sa vrhli na malý počet prekvapených kolosov. Najväčší spomedzi nich bol vysoký vyše troch metrov, s kožou tesne napnutou na nadrozmernom tele. Kolosy nikdy neprestali rásť, ale ich koža zostávala vždy rovnako veľká. Na mladších tvoroch visela voľne v záhyboch. Na tých veľkých sa naťahovala a trhala.

Elend začal spaľovať oceľ a hodil pred seba do vzduchu hrst mincí. Zatlačil na ne svojou váhou a v spŕške ich vrhol na kolosa. Kolosy boli príliš odolné na to, aby ich mince spoľahlivo skolili, ale kúsky kovu ich zraňovali a oslabovali.

Keď sa mince rozleteli, Elend zaútočil na jedného veľkého. Ten si z chrbta stiahol obrovský meč a vyzeral byť nadšený vyhlídkou na boj.

Rozohnal sa ako prvý a mal ohromný dosah. Elend musel uskočiť dozadu, ale vďaka ardiu bol obratnejší. Meče kolosov boli masívne, primitívne veci, tupé takmer ako palice. Sila úderu otriasla vzduchom; Elend by nemal šancu odvrátiť čepeľ bokom ani s pomocou ardia. Okrem toho meč – alebo presnejšie kolos, ktorý ho držal – vážil toľko, že Elend by ho nedokázal pomocou alomantie vytlačiť z jeho rúk. Tla-

čenie oceľou bolo o váhe a sile. Ak by Elend zatlačil na niečo ťažšie, ako je on sám, odhodilo by ho to dozadu.

Elend sa teda musel spoľahnúť na mimoriadnu rýchlosť a obratnosť ardia. Prudko sa vrhol doprava a dával pozor na spätný úder. Tvor sa mlčky otočil, sledoval Elenda, ale nezaútočil. Ešte sa nedostal celkom do stavu besnenia.

Elend si premeral svojho nadrozmerného nepriateľa. *Ako som sa sem dostal?* pomyslel si, nie prvýkrát. *Som učenec, nie bojovník.* Polovicu času mal pocít, že vôbec nemá čo viesť ľudí.

Druhú polovicu času mal pocít, že premýšľa priveľa. Prikrčil sa a vrhol sa vpred. Kolos tento pohyb predvídal a pokúsil sa zasiahnúť ho mečom zhora do hlavy. Elend sa však natiahol a potiahol za meč iného kolosa – vyviedol toho tvora z rovnováhy a umožnil dvom svojim chlapom, aby ho skolili. Zároveň ho to potiahlo bokom. Tesne sa vyhol protivníkovej zbrani. Potom sa stočil vo vzduchu, rozpálil ardium a udel.

Preťal tvorovi nohu v kolene a poslal ho k zemi. Vin vždy hovorila, že Elendova alomantická moc je neobyčajne silná. Nemal s alomantiou dostatok skúseností, aby to mohol posúdiť, ale pod silou svojho švihu sa zapotácal. Podarilo sa mu udržať rovnováhu a potom odťal tvorovi hlavu.

Niekoľko vojakov naňho civelo. Jeho biela uniforma bola teraz postriekaná jasnočervenou krvou kolosov. Nebolo to prvý raz. Zhlboka sa nadýchol, keď začul, ako sa táborom rozliehajú neľudské výkriky. Začínalo sa besnenie.

„Sformujte sa!“ skríkol. „Vytvorte rady, zostaňte pohromade, pripravte sa na útok!“

Vojaci reagovali pomaly. Boli oveľa menej disciplinovaní ako jednotky, na ktoré bol Elend zvyknutý, ale na jeho príkaz sa obdivuhodne zhýkli. Elend sa zahľadel na zem pred nimi. Podarilo sa im zlikvidovať niekoľko stoviek kolosov – úžasný výkon.

Lahkú časť mali za sebou.

„Zotrvajete!“ kričal Elend a rozbehol sa popred rad vojakov. „Ale bojujte ďalej! Musíme ich čo najrýchlejšie zabiť čo najviac! Od toho závisí všetko! Ukážte im svoju zúrivosť, chlapi!“

Spaľoval mosadz a tlačil na ich emócie, tíšil ich strach. Alomant nedokázal ovládať mysle – aspoň nie tie ľudské –, ale mohol niektoré emócie posilniť a iné utlmiť. Vin hovorila, že Elend dokáže ovplyvniť oveľa viac ľudí, než by malo byť možné. Bol to ďalší znak, ktorý dával za pravdu myšlienke, že Elendove schopnosti pochádzajú z rovnakého zdroja a spôsobu, ktorý používali pôvodní alomanti na získanie svojich schopností.

Pod vplyvom jeho tíšenia sa vojaci narovnali. Elend opäť pocítil zdravý rešpekt voči týmto jednoduchým skaaom. Hoci im prepožičal odvahu, odhodlanie bolo ich vlastné. Boli to dobrí ľudia.

Ak bude mať šťastie, podarí sa mu niektorých z nich zachrániť.

Kolosy zaútočili. Ako dúfal, veľká skupina tvorov sa odtrhla od hlavného tábora a vrhla sa k mestu. Niektorí vojaci vykriekli, ale boli príliš zaneprázdnení obranou, aby ich nasledovali. Elend sa vrhol do boja vždy, keď obranná línia zakolísala, a posilnil slabé miesto. Pritom spaľoval mosadz a snažil sa tlačiť na emócie najbližších kolosov.

Nič sa nedialo. Tvory boli voči emocionálnej alomantii odolné, najmä keď už nimi manipuloval niekto iný. Keď sa mu však podarilo preraziť, dokázal ich úplne ovládnuť. To si vyžadovalo čas, šťastie a odhodlanie neúnavne bojovať.

A presne to robil. Bojoval po boku mužov, sledoval, ako umierajú, zabíjal kolosy, obranná línia sa hýbala na koncoch, aby vytvorila polkruh a vojaci sa nedostali do obkľúčenia. Boj bol pochmúrny. Čoraz viac kolosov prepadalo do besnenia a útočilo, prevaha sa rýchlo obrátila proti Elendovej skupine. Kolosy stále odolávali jeho emocionálnej manipulácii. No blížili sa k nemu...

„To je náš koniec!“ zvolal Fatren.

Elend sa zvrtol, trochu prekvapený, že statný vodca mesta je stále po jeho boku a nažive. Chlapi pokračovali v boji. Od začiatku besnenia uplynulo asi len pätnásť minút, ale línia sa už začínala trhať.

Na oblohe sa objavila bodka.

„Priviedol si nás na smrť!“ skríkol Fatren. Bol celý od krvi kolosov, hoci krvavá škvrna na pleci vyzerala byť jeho vlastná. „Prečo?“ dožadoval sa odpovede.

Elend len ukázal na zväčšujúcu sa bodku.

„Čo je to?“ zakričal Fatren v chaose bitky.

Elend sa usmial. „Prvá z armád, ktoré som ti sľúbil.“

VIN ZLETELA z oblohy v búrke podkov a pristála priamo uprostred armády kolosov.

Bez zaváhania použila alomantiu a vytlačila pár podkov smerom k otáčajúcemu sa kolosovi. Jedna zasiahla tvora do čela a odhodila ho dozadu, druhá vystrelila ponad neho a zasiahla ďalšieho. Vin sa zvrtila, vyhodila ďalšiu podkovu a vystrelila ju okolo obzvlášť veľkého tvora, aby zložila menšieho kolosa za ním.

Rozpálila železo a pritiahla si podkovu späť. Tá sa zachytila okolo zápästia väčšieho kolosa. Jej ťahanie ju okamžite strhlo k nemu, ale

zároveň vyviedlo tvora z rovnováhy. Masívny železný meč mu spadol na zem, keď ho Vin zasiahla do hrude. Potom sa odtlačila od spadnutého meča a vymrštila sa hore saltom vzad, keď sa po nej zahnal ďalší kolos.

Vyskočila asi štyri metre do vzduchu. Meč ju minul a odsekol hlavu kolosovi pod ňou. Kolosovi, ktorý sa ním zahnal, zrejme neprekážalo, že zabil svojho druhá; len na ňu nenávisťne pozrel krvavočervenými očami.

Vin potiahla za spadnutý meč. Ten sa na ňu vyrútil, ale zároveň ju svojou váhou ťahal dole. Pri páde ho zachytila – meč bol takmer taký vysoký ako ona, ale vďaka rozpálenému ardiu s ním manipulovala bez problémov – a pri dopade odsekla ruku útočiaceho kolosa.

Preťala mu nohy v kolenách a potom ho nechala zomrieť. Zvrtla sa k ďalším protivníkom. Ako vždy sa zdalo, že kolosy fascinuje – rozzúreným, zmäteným spôsobom. Veľké telo si spájali s nebezpečenstvom a mali problém pochopiť, ako môže drobné žieňa ako Vin – devätnásťročná, vysoká len čosi meter päťdesiat a štíhla ako prútik – predstavovať hrozbu. Napriek tomu ju videli zabíjať a to ich k nej priťahovalo.

Vin to úplne vyhovovalo.

Zaútočila s výkrikom, aj keď len preto, aby pridala trochu zvuku na príliš tiché bojisko. Kolosy mali tendenciu prestať revať, keď sa dostali do stavu besnenia, pretože sa viac sústredili iba na zabíjanie. Vyhodila za hrst mincí, zatlačila ich k skupine za sebou, potom sa pritiahla za meč a skočila vpred.

Kolos pred ňou sa zapotácal. Dopadla mu na chrbát a zaútočila na tvora vedľa neho. Ten spadol a Vin vrazila svoj meč do chrbta toho pod sebou. Odtlačila sa na stranu a potiahla za meč umierajúceho kolosa. Schytila ho, sťala tretieho tvora, potom meč hodila a zatlačila ho ako obrovský šíp do hrude štvrtého. Zatlačenie ju odhodilo dozadu z cesty útoku. Vytrhla meč z tela toho, ktorého predtým prebodla, a kým umieral, jedným plynulým úderom ho vrazila do kľúčnej kosti a hrude piateho.

Pristála uprostred skolených kolosov.

Vin nebola zúrivosť. Nebola hrôza. Z toho už vyrástla. Videla, ako Elend zomiera – držala ho v tej chvíli v náručí –, a vedela, že to dovoľila. Zámerne.

Napriek tomu stále žil. Každý nádych bol nečakaný, možno nezaslúžený. Kedysi sa bála, že ho neochráni, že zlyhá. Akosi však našla pokoj v pochopení, že mu nemôže zabrániť riskovať život. V pochopení, že mu nechce brániť riskovať život.

Takže už nebojovala zo strachu o muža, ktorého milovala. Namiesto toho bojovala s pochopením. Bola nožom – Elendovým nožom, nožom Konečnej ríše. Nebojovala, aby ochránila jedného muža, ale aby ochránila spôsob života, ktorý vytvoril, a ľudí, ktorých sa tak veľmi snažil brániť.

Ten pokoj jej dodával silu.

Kolosal okolo nej zomierali a vzduch zafarbila šarlátová krv – príliš jasná na to, aby bola ľudská. Desaťtisícová armáda bola príliš veľká na to, aby ich dokázala všetkých skoliť. Nemusela však zabiť každého jedného.

Musela ich len vystrašiť.

Pretože napriek tomu, čo si kedysi myslela, kolosal cítili strach. Videla, ako sa v tvoroch okolo nej hromadí, skrytý pod frustráciou a zúrivosťou. Jeden na ňu zaútočil a ona uhla doľava rýchlosťou vylepšenou ardiom. Vrazila mu meč do chrbta a zvrtila sa, pričom si všimla mohutného tvora, ktorý sa predieral bojiskom k nej.

Perfektné, pomyslela si. Bol veľký – možno najväčší, akého kedy videla. Musel mať takmer štyri metre. Zlyhanie srdca ho už dávno malo zabiť a jeho koža bola už spoly odtrhnutá a visela v širokých kusoch.

Zareval, ten zvuk sa rozliehal po podivne tichom bojisku. Vin sa usmiala a začala spaľovať dural. Ardium, ktoré stále spaľovala, sa v nej hneď rozhorelo v masívnom výtrysku a dodalo jej obrovský, okamžitý prívál sily.

Spaľovala oceľ a zatlačila ju do všetkých smerov. Jej oceľové zatlačenie zosilnené duralom sa prehnalo ako mohutná vlna cez meče tvorov, ktoré k nej bežali. Zbrane im povytrhávalo z rúk, kolosal to poodhadzovalo dozadu a mohutné telá sa rozprskli ako vložky popola pod krvavým slnkom. Jej duralom posilnené ardium ju ochránilo pred tým, aby ju nerozdrvilo jej vlastné tlačenie.

Jej ardium aj oceľ zmizli, zhoreli v jedinom záblesku sily. Vytiahla jednu zo svojich malých fľaštičiek – alkoholový roztok s kovovými vložkami – a vypila jej obsah na jeden dúšok, aby si obnovila kovy. Potom znovu začala spaľovať ardium a preskočila cez popadané, dezorientované kolosal k mohutnému tvorovi, ktorého predtým zazrela. Jeden z tých menších sa ju pokúsil zastaviť, ale ona mu chytila ruku za zápästie, vykrútila ju a zlomila kĺb. Zobrala tvorovi meč, prikročila sa pod útokom ďalšieho kolosa a zvrtila sa, pričom jediným ťahom zrazila troch na zem, všetkým podťala kolená.

Na záver otočky vrazila meč do zeme hrotom napred. Ako čakala, mohutný štvormetrový tvor o sekundu neskôr zaútočil a švihol

mečom, ktorý bol taký obrovský, že vzduch okolo neho dunel. Vin zapichla svoj meč do zeme práve včas, pretože ani s ardiom by nikdy nedokázala vykryť útok zbraňou takého obrovského tvora. Tá namiesto toho zasiahla stabilizovanú čepeľ. Kov sa jej pod rukami zachvel, ale odolal úderu.

Vin pustila meč, prsty jej ešte stále brneli od takého silného nárazu, a vyskočila. Netlačila, ani nemusela, ale dopadla na záštitu meča a odrazila sa od nej. Aj tento kolos sa zatváril prekvapene, keď videl, ako vyskočila pár metrov do vzduchu, nohu stiahnutú dozadu, pásy hmlového plášťa rozviate okolo nej.

Kopla kolosa priamo do boku lebky. Tá praskla. Kolosy boli neľudsky húževnaté, ale jej rozpálené ardiom stačilo. Tvor vyvalil koráľkové oči a zrútil sa. Vin mierne zatlačila na meč a udržala sa vo vzduchu dosť dlho na to, aby dopadla priamo na hrud' zrazeného kolosa.

Kolosy okolo nej zmeraveli. Dokonca aj uprostred krvavého besnenia ich šokovalo, keď videli, ako len kopnutím skolila takého ohromného tvora. Možno boli ich mysle príliš pomalé na to, aby spracovali, čo videli. Alebo možno okrem strachu naozaj cítili aj istú mieru ostražitosti. Vin ich nepoznala natoľko, aby to vedela povedať. Chápala však, že v bežnej armáde kolosov by si za to, čo urobila, vyslúžila poslušnosť každého tvora, ktorý ju sledoval.

Nanešťastie túto armádu ovládala vonkajšia sila. Vin sa narovнала a v diaľke uvidela Elendovu malú, zúfalú armádu. Pod jeho vedením sa držali. Bojujúci ľudia mali na kolosy podobný účinok ako Vinina záhadná sila – tie tvory nevedeli pochopiť, ako sa proti nim môže udržať taká malá skupina. Nedokázali vnímať vyčerpanie ani hrozivú situáciu Elendových mužov; vnímali len to, že proti nim stojí a bojuje menšia, podradnejšia armáda.

Vin sa obrátila, aby pokračovala v boji. Kolosy sa k nej blížili s väčším strachom, ale aj tak sa blížili. To bola ich zvláštnosť. Nikdy neustúpili. Cítili strach, len nedokázali konať tak, ako im velil. No oslabovalo ich to. Videla to na spôsobe, akým sa k nej približovali, ako vyzerali. Už nemali ďaleko k bodu zlomu.

Rozpálila mosadz a zatlačila na emócie jedného z menších tvorov. Spočiatku sa bránil. Zatlačila silnejšie. A napokon sa v tvorovi niečo zlomilo a stal sa jej. Ten, kto ho ovládal, bol príliš ďaleko a sústredil sa na príliš veľa kolosov naraz. Tento tvor, s myšliou zmätenou besnením, s emóciami v chaose zo šoku, strachu a z frustrácie, sa dostal úplne pod Vininu mentálnu kontrolu.

Okamžite mu prikázala, aby zaútočil na svojich spoločníkov. O chvíľu neskôr ho skolili, ale predtým ešte stihol zabiť ďalšie dva ko-

losy. Vin bojovala ďalej a pritom chytila ďalšieho kolosa a potom ešte jedného. Vyberala si náhodne, zaháňala sa mečom, aby ich rozptýlila, keď vyberala ich druhov a obracala ich proti nim. Čoskoro bolo jej okolie v chaose a ona mala malý rad kolosov, ktoré bojovali za ňu. Vždy keď jeden padol, nahradila ho ďalšími dvomi.

Počas boja hodila rýchly pohľad k Elendovi a s úľavou zistila, že na strane ľudí bojuje aj množstvo kolosov. Elend sa pohyboval medzi nimi, už nebojoval, sústredil sa na to, aby si na svoju stranu strhával jedného kolosa za druhým. Pre Elenda bolo hazardom prísť do tohto mesta na vlastnú päsť, hazardom, o ktorom si nebola istá, či ho schvaľuje. Momentálne však bola jednoducho rada, že sa jej podarilo dobehnúť ho včas.

Vzala si z neho príklad, prestala bojovať a namiesto toho sa sústredila na velenie svojej malej jednotky kolosov, ku ktorej postupne pridávala ďalších a ďalších. Čoskoro za ňu bojovala takmer stočlenná skupina.

Už to nebude trvať dlho, pomyslela si. A naozaj, cez padajúci popol zahliadla bodku, ktorá k nej letela vzduchom. Bodka sa zväčšila na postavu v tmavom rúchu, ktorá sa hnala nad armádou tlačéním na meče kolosov. Vysoká postava mala holú hlavu a potetovanú tvár. V popole zatemnenom svetle poludnia Vin dokázala rozoznať dva hrubé bodce zabodnuté do očí. Oceľový inkvizítor, ktorého nepoznala. Zámerne ho vylákala zabíjaním a ovládaním jeho kolosov, prinútila ho, aby sa ukázal. Teraz si s ním musí poradiť.

Inkvizítor tvrdo zaútočil, dvojicou obsidiánových sekier rozťal jedného z kolosov, ktoré ovládala. Sústredil na ňu svoj nevidomý pohľad, a hoci sa tomu bránila, pocítila bodnutie paniky. V mysli sa jej mihol sled zreteľných spomienok. Temná obloha, daždivá a zatienná. Veže a vežičky. Bolesť v boku. Dlhá noc strávená v zajatí v paláci Pána vládcu.

Kelsier, preživší z Hatsinu, umierajúci na uliciach Lutadelu.

Rozpálila elektrum. To okolo nej vytvorilo oblak obrazov, tieňov možných vecí, ktoré by mohla v budúcnosti urobiť. Elektrum, alomantický doplnok zlata. Elend mu hovoril „átium chudobných“. Na boj nebude mať veľký vplyv, okrem toho, že bude vďaka nemu odolná voči átiu, keby inkvizítor nejaké mal.

Vin zaťala zuby a vrhla sa vpred, keď armáda kolosov premohla jej niekoľko zvyšných ukradnutých tvorov. Vyskočila, mierne sa odtlačila od spadnutého meča a nechala zotrvačnosť, aby ju hodila k inkvizítovi. Tvor zdvihol sekery a rozohnal sa, no Vin sa v poslednej chvíli potiahla do strany. Jej potiahnutie vytrhlo meč z rúk prekvapeného

kolosa, ktorý počas otočky vo vzduchu zachytila a zatlačila na inkvizítora.

Masívnu čepeľ odtlačil a pritom o ňu sotva zavadil pohľadom. Kelsierovi sa podarilo inkvizítora poraziť, ale až po veľkom úsilí. On sám zomrel o niekoľko minút neskôr, keď ho skolil Pán vládca.

Už žiadne spomienky! zahriakla sa dôrazne. *Sústred' sa na tento okamih.*

Popol víril okolo nej, keď sa stočila vo vzduchu, stále v letku z odtlačenia sa o meč. Pristála, noha sa jej pošmykla v krvi kolosov, potom sa vrhla na inkvizítora. Vytiahla sklenú dýku – meč kolosa by dokázal odtlačiť – a rozpálila ardiom. Telo jej zaplavila rýchlosť, sila a vyrovnanosť. Nanešťastie inkvizítora mal tiež ardiom, boli si rovní.

Až na jednu vec. Inkvizítora mal slabinu. Vin sa prikrčením vyhla útoku sekerou a potiahla za meč jedného z kolosov, aby nabrala rýchlosť a ušla z cesty. Potom zatlačila na tú istú zbraň a vymrštila sa vpred, s dýkou namierenou na krk inkvizítora. Ten ju odrazil mávnutím ruky, druhou rukou ho však schmatla za rúcho.

Vzápätí rozpálila železo a potiahla za seba, trhla o niekoľko mečov kolosov naraz. Náhle potiahnutie ju hodilo vzad. Oceľové tlačenie a železné ťahanie boli nárazové, priamočiare veci, ktoré v sebe skrývali viac silu než jemnosť. Vin s rozpáleným ardiom pevne zvierala rúcho a inkvizítora sa očividne stabilizoval ťahaním za zbrane kolosov pred sebou.

Rúcho sa roztrhlo a Vin ostal v ruke široký kus látky. Mala pred sebou odhalený inkvizítora chrbát a mala vidieť jediný bodec – podobný tým v očiach – trčiaci z priestoru medzi jeho lopatkami. Tento bodec však zakrýval pevný kožený štít, ktorý chránil inkvizítora chrbát, trochu ako hladký korytnačí pancier, a prechádzal mu pod ramenami a okolo hrude ako tvarovaný náprsný pancier.

Inkvizítora sa s úsmevom otočil a Vin zakľiala. Chrbtový bodec bol najslabším miestom každého inkvizítora. Jeho vytiahnutie by tvora zabilo. To bol zjavne dôvod, prečo si ho chránil brnením – a Vin tušila, že to bolo niečo, čo by Pán vládca nedovolil. Chcel, aby jeho služobníci mali slabiny, aby ich mohol ovládať.

Nemala veľa času na premýšľanie, pretože kolosy stále útočili. Keď dopadla na zem a odhodila odtrhnutý kus rúcha, vrhol sa na ňu veľký tvor s modrou kožou. Vyskočila, meč švihol popod ňu a potom ňu zatlačila, aby nabrala výšku.

Inkvizítora sa vrhol za ňou, útočil. Popol víril vo vzdušných prúdoch okolo Vin, keď sa hnala po bojisku a snažila sa premýšľať. Jediný ďalší spôsob, ako inkvizítora zabiť, ktorý poznala, bolo sť mu hlavu,

o čom sa ľahšie uvažuje, ako sa realizuje, vzhľadom na to, že protivníka posilňuje ardium.

Pristála na opustenej vyvýšenine na okraji bojiska. Inkvizítor dopadol na popolom pokrytú zem za ňou. Vin sa vyhla čepeli sekery a pokúsila sa dostať dostatočne blízko, aby mohla seknúť. Inkvizítor však švihol druhou čepeľou a Vin ostala na ruke rezná rana, keď jej dýka vykryla úder.

Po zápästí jej stekala teplá krv. Krv farby červeného slnka. Zavrčala a obrátila sa k svojmu neľudskému protivníkovi. Jeho úsmevy ju znepokojovali. Vrhla sa dopredu, aby opäť zaútočila.

Vo vzduchu sa čosi zablesklo.

Modré čiary, rýchlo sa pohybujúce – alomantické označenie blízkych kúskov kovu. Vin sa sotva stihla vykrútiť zo svojho útoku, keď inkvizítora zozadu prekvapila za hrst mincí, ktoré sa mu zaryli do tela na desiatke rôznych miest.

Tvor vykrikoval, zvrtol sa a rozprskol okolo seba kvapky krvi, keď Elend dopadol na zem na vrchole vyvýšeniny. Jeho žiarivobiela uniforma bola zašpinená popolom a krvou, ale tvár mal čistú, oči jasné. V jednej ruke držal súbojovú palicu, druhou sa opieral o zem, aby udržal rovnováhu po oceľovom skoku. Jeho fyzická alomantia ešte potrebovala doladiť.

Napriek tomu bol zrodený z hmly ako Vin. A teraz bol inkvizítor zranený. Kolosy sa tlačili okolo vyvýšeniny, driapali sa k vrcholu, ale Vin a Elend mali ešte trochu času, kým sa k nim dostanú. Vin sa vrhla vpred s dýkou v ruke a Elend zaútočil tiež. Inkvizítor sa snažil sledovať oboch naraz, jeho úsmev konečne pohasol. Pohol sa, aby odskočil.

Elend vyhodil do vzduchu mincu. Jediný trblietajúci sa kúsok medzi zavíril vložkami popola. Inkvizítor to zahliadol a znova sa usmial, očividne v očakávaní Elendovho zatlačenia. Predpokladal, že jeho váha sa preniesie cez mincu a potom narazí na Elendovu váhu, pretože Elend bude tiež tlačiť. Dvaja alomanti s takmer rovnakou hmotnosťou, ktorí do seba tlačia – oboch by to odhodilo dozadu, inkvizítora k útoku na Vin, Elenda na hromadu kolosov.

Až na to, že inkvizítor nerátal s Elendovou alomantickou silou. Ako by mohol? Elend sa síce zapotácal, ale inkvizítora odhodilo náhle, prudké zatlačenie.

Je taký mocný! pomyslela si Vin a sledovala, ako prekvapený inkvizítor padá. Elend nebol obyčajný alomant – možno sa ešte nenaučil dokonale ovládať svoje schopnosti, ale keď rozpálil kovy a zatlačil, to zatlačenie naozaj stálo za to.

Vin sa vrhla do útoku, kým sa inkvizítor snažil zorientovať. Podarilo sa mu zachytiť jej ruku s dopadajúcou dýkou a jeho silný stisk vyslal do jej už aj tak zranenej končatiny šok bolesti. Vykrikla, keď ju odhodil nabok.

Dopadla na zem, odkotúľala sa a vymrštila sa späť na nohy. Svet sa zatočil, ale zahliadla, ako Elend švihol súbojovou palicou po inkvizítorovi. Tvor zablokoval švih ramenom, drevo palice sa roztrieštilo, potom sa prikrčil a vrazil Elendovi lakeť do hrude. Zemevládca zachrčal.

Vin zatlačila o kolosy, ktoré boli teraz sotva pár metrov od nej, a znova vystrelila k inkvizítorovi. Dýka jej spadla, ale aj on prišiel o sekery. Videla, ako sa zahľadel smerom k miestu, kde ležali zbrane, ale nedala mu šancu, aby po nich siahol. Vrhla sa naňho a snažila sa ho zhodiť späť na zem. Nanešťastie bol oveľa väčší – a oveľa silnejší – ako ona. Hodil ju pred seba na zem a vyrazil jej dych.

Kolosy sa už dostali k nim. Elend však schmatol jednu z padnutých sekier a zahnal sa po inkvizítorovi.

Inkvizítor sa pohol náhlym zábleskom rýchlosti. Jeho postava sa rozmazala a Elend švihol do prázdneho vzduchu. Zvrtol sa a na tvári sa mu objavil šok, keď sa inkvizítor dostal k nemu a v ruke nemal sekeru, ale – napodiv – kovový bodec, podobný tým, ktoré mal v tele, ale štíhlejší a dlhší. Tvor ho zdvihol a pohyboval sa neľudsky rýchlo – rýchlejšie, než by to dokázal ktorýkoľvek alomant.

To nebol žiadny ardiový záťah, pomyslela si Vin. *Ani dural*. Vyskriabala sa na nohy a sledovala inkvizítora. Podivná rýchlosť tvora sa vytratila, ale stále bol v pozícii, keď mohol Elenda zasiahnuť bodcom priamo do chrbta. Vin bola príliš ďaleko, aby mu pomohla.

Lenže kolosy neboli. Boli už len kúsoček od Elenda a jeho protivníka. Vin v zúfalstve rozpálila mosadz a chytila za emócie kolosa, ktorý bol najbližšie k inkvizítorovi. V momente, keď sa inkvizítor pohol, aby zaútočil na Elenda, jej kolos sa zvrtol, švihol klinovitým mečom a zasiahol inkvizítora priamo do tváre.

Neoddelil hlavu od tela, iba ju úplne rozmiaždil. Zrejme to stačilo, pretože inkvizítor bez jediného zvuku spadol a ostal nehybne ležať.

Vojskom kolosov prebehlo zachvenie.

„Elend!“ skríkla Vin. „Teraz!“

Zemevládca sa odvrátil od umierajúceho inkvizítora a Vin si všimla sústredenie na jeho tvári. Raz bola svedkom toho, ako Pán vládca svojou emocionálnou alomantiou ovplyvnil celé námestie plné ľudí. Bol silnejší ako ona a oveľa silnejší ako Kelsier.

Nevidela, ako Elend spaľuje dural, potom mosadz, ale cítila to. Cítila, ako tlačí na jej emócie, keď vyslal všeobecnú vlnu moci, tísiacu

tisíce kolosov naraz. Všetci prestali bojovať. V diaľke Vin rozoznala zúbožené zvyšky Elendových vojakov, obyčajných ľudí, ktorí stáli vo vyčerpanom kruhu tiel. Popol naďalej padal. V týchto dňoch málokeď prestal.

Kolosy sklonili zbrane. Elend zvíťazil.

Myslím, že toto sa v skutočnosti prihodilo Rashekovi. Príliš na to tlačil. Snažil sa spáliť hmlý tým, že posunul planétu bližšie k Slnku, ale posunul ju priveľmi blízko, takže svet sa stal pre ľudí, ktorí ho obývali, príliš horúci.

Jeho riešením boli Popolové vrchy. Zistil, že posúvanie planéty si vyžaduje príliš veľkú presnosť, a tak namiesto toho nechal hory vybuchovať a chrliť do vzduchu popol a dym. Čiastočky v atmosfére odrážali slnečné svetlo, ochladzovali svet a zafarbili slnko načerveno.

4

SAZED, HLAVNÝ VEĽVYSLANEC Novej ríše, študoval list papiera pred sebou. Stálo na ňom: *Zásadné princípy Cazziov. O kráse smrteľnosti, dôležitosti smrti a zásadnej funkcii ľudského tela ako účastníka božského celku.*

Slová boli napísané jeho vlastnou rukou, prepísané z jednej z jeho medených myslí, kde mal zásoby obsahujúce doslova tisíce kníh. Pod nadpisom, ktorý tesným písmom vyplňal väčšinu listu, vymenoval základné princípy viery Cazziov a ich náboženstva.

Oprel sa, zdvihol papier a ešte raz si prešiel svoje poznámky. Už takmer celý deň sa sústredil na toto jediné náboženstvo a potreboval dospieť k rozhodnutiu. O viere Cazziov vedel už dávno, pretože ju – spolu s ostatnými náboženstvami z obdobia pred vzostupom – študoval väčšinu svojho života. Tieto náboženstvá boli jeho vášňou, stredobodom všetkého jeho výskumu.

A potom prišiel deň, keď si uvedomil, že celé jeho učenie bolo zbytočné.

Náboženstvo Cazziov si protirečí, rozhodol sa a poznamenal si to perom na okraj papiera. Vysvetľuje, že všetky stvorenia sú súčasťou

„božského celku“, a naznačuje, že každé telo je umelecké dielo vytvorené dušou, ktorá sa rozhodla žiť na tomto svete.

Jedným z jeho ďalších princípov však je, že zlí sú potrestaní telami, ktoré nefungujú správne. Podľa Sazedovho názoru nechutná doktrína. Tí, ktorí sa narodili s mentálnymi alebo fyzickými nedostatkami, si zaslúžili súcť, možno ľútosť, ale nie opovrhnutie. Okrem toho, ktoré z ideálov tohto náboženstva boli pravdivé? Že si duše vyberajú a navrhujú svoje telá podľa svojich predstáv, alebo že sú potrestané telom, ktoré im bolo vybrané? A čo vplyv rodovej línie na vlastnosti a temperament dieťaťa?

Pokýval hlavou a urobil si poznámku na spodok listu papiera. *Logicky nekonzistentné. Zjavne nepravdivé.*

„Čo to tam máš?“ spýtal sa Vánok.

Sazed zdvihol zrak. Vánok sedel za stolíkom, popíjal víno a jedol hrozno. Mal na sebe jeden zo svojich zvyčajných šľachtických oblekov, doplnený tmavým sakom, žiarivočervenou vestou a súbojovou palicou, ktorou rád gestikuloval, keď rozprával. Pribral späť väčšinu hmotnosti, ktorú stratil počas obliehania Lutadelu a jeho následkov, a opäť ho bolo možné odôvodnene opisovať ako „korpulentného“.

Sazed sklopil zrak. Opatrne položil list k mnohým ďalším vo svojej zložke, potom zavrel látkou obalené dosky a zaviazal ich. „Nie je to nič dôležité, majster Vánok,“ odvetil.

Vánok si zamyslene odpil vína. „Nič dôležité? Neustále sa v tých papieroch hrabeš. Vždy, keď máš voľnú chvíľu, jeden z nich vytiahneš.“

Sazed položil zložku vedľa svojej stoličky. Ako to vysvetliť? Každý z listov v hrubej zložke opisoval jedno z vyše tristo rôznych náboženstiev, ktoré uchovávatelia zozbierali. Každé z nich bolo už v skutočnosti mŕtve, pretože Pán vládca ich vykynožil na začiatku svojej vlády, pred nejakými tisíc rokmi.

Pred rokom zomrela žena, ktorú Sazed miloval. Teraz chcel vedieť – nie, *potreboval* vedieť –, či preňho náboženstvá sveta majú odpovede. Buď nájde pravdu, alebo odmietne každú jednu vieru.

Vánok sa naňho stále díval.

„Radšej by som o tom nehovoril, majster Vánok,“ povedal Sazed.

„No ako chceš.“ Vánok zdvihol pohár. „Možno by si mohol použiť svoje feruchemické schopnosti, aby si počul konverzáciu vo vedľajšej miestnosti...“

„Nemyslím si, že by to bolo slušné.“

Vánok sa usmial. „Môj drahý Terrisan, len ty si schopný prísť dobyt' mesto a potom sa starať o to, aby si bol zdvorilý k diktátorovi, ktorému sa vyhrážaš.“

Sazed sklopil zrak a cítil sa trochu zahanbene. Vánkovej poznámke však nemohol odporovať. Hoci si so sebou do mesta Lekal nevzali žiadnu armádu, skutočne prišli dobývať. Len to chceli urobiť radšej s kusom papiera než s mečom.

Všetko záviselo od toho, čo sa dialo vo vedľajšej miestnosti. Podpíše kráľ zmluvu alebo nie? Vánok a Sazed mohli iba čakať. Svrbela ho ruka, mal sto chutí vytiahnuť svoju zložku a preskúmať ďalšie náboženstvo v poradí. Vieru Cazziov dôkladne skúmal už vyše dňa a teraz, keď o nej dospel k rozhodnutiu, chcel prejsť k ďalšiemu listu papiera. Za posledný rok sa dostal cez približne dve tretiny náboženstiev. Zostávalo ich sotva sto, hoci číslo sa blížilo k dvom stovkám, ak bral do úvahy všetky odnože siekt a denominácií.

Bol blízko. V priebehu niekoľkých nasledujúcich mesiacov sa mu podarí prejsť všetky zvyšné náboženstvá. Každému z nich chcel venovať spravodlivý diel pozornosti. Určite nájde medzi nimi také, ktoré bude obsahovať podstatu pravdy, ktorú hľadal. Určite mu jedno z nich povie, čo sa stalo s Tindwylinou dušou, bez toho, aby si v desiatke rôznych bodov protirečilo.

Momentálne ho však čítanie pred Vánkom privádzalo do rozpakov. Prinútil sa teda sedieť a trpezlivo čakať.

Miestnosť okolo neho bola vyzdobená podľa vzoru starej ríšskej šľachty. Sazed nebol na takúto nádheru zvyknutý, už nie. Elend predal alebo spálil väčšinu svojich honosných dekorácií – jeho ľud potreboval počas zimy jedlo a teplo. Zdalo sa, že kráľ Lekal neurobil to isté, hoci možno to bolo preto, lebo tu na juhu boli zimy menej kruté.

Sazed sa pozrel z okna pri svojej stoličke. Mesto Lekal nemalo skutočný palác – ešte asi pred dvoma rokmi to bolo len obyčajné vidiecke sídlo. Zo sídla bol však pekný výhľad na rozrastajúce sa mesto, ktoré pripomínalo skôr náhodný zhluk domov než skutočné mesto.

Napriek tomu však kontrolovalo územia, ktoré boli nebezpečne vnútri Elendovho obranného pásma. Potrebovali istotu vernosti kráľa Lekala. Preto Elend vyslal delegáciu vrátane Sazedu, ktorý bol jeho hlavným veľvyslancom, aby si zabezpečil jeho vernosť. Ten sa teraz vo vedľajšej miestnosti radil so svojimi pobočníkmi a snažil sa rozhodnúť, či prijať zmluvu, ktorá by z nich urobila poddaných Elenda Ventura, alebo nie.

Hlavný veľvyslanec Novej ríše...

Sazedovi sa jeho nový titul vôbec nepozdával, pretože naznačoval, že je občanom ríše. Jeho ľud, ľud Terrisu, sa zaprisahal, že už nikoho nebude nazývať pánom. Tisícročie ich utláčali, šľachtili ako zvieratá

a stvorili z nich dokonalých, poslušných sluhov. Až s pádom Konečnej ríše sa Terrisanianci stali slobodnými a mohli si vládnuť sami.

Doteraz v tom neodviedli veľmi dobrú prácu. Samozrejme, nepomohlo ani to, že oceľoví inkvizítori vyvraždili celú terriskú vládnucu radu, takže Sazedov ľud zostal bez vedenia a riadenia.

Vistom zmysle sme aj tak pokrytci, pomyslel si. Pán vládca bol sám Terrisan, hoci to tajil. Tie hrozné veci nám spravil jeden z našich vlastných. Akým právom trváme na tom, že žiadneho cudzinca nebudeme nazývať pánom? Nebol to cudzinec, kto zničil náš ľud, našu kultúru a naše náboženstvo.

A tak Sazed slúžil ako hlavný veľvyslanec Elenda Ventura. Elend bol jeho priateľ – muž, ktorého si Sazed vážil ako málokoho iného. Ani samotný preživší nemal podľa neho silu charakteru Elenda Ventura. Zemevládca sa nepokúšal prevziať moc nad terriským ľudom ani po tom, čo prijal utečencov vo svojom kraji. Sazed si nebol istý, či je jeho ľud slobodný, alebo nie, ale mal voči Elendovi Venturovi veľký dlh. Rád preto prijal službu ako veľvyslanec.

Napriek ostatným veciam, o ktorých si myslel, že by mal robiť. Napríklad viesť svoj ľud.

Nie, pomyslel si a pozrel na zložku. Nie. Človek bez viery ich nemôže viesť. Najskôr musím nájsť pravdu. Ak niečo také existuje.

„Trvá im to teda dosť dlho,“ podotkol Vánok a prehltol bobuľku hrozna. „Človek by si myslel, že po všetkých tých rozhovoroch, ktoré sme viedli, aby sme sa dostali až sem, už budú vedieť, či to chcú podať, alebo nie.“

Sazed pohliadol k dômyselne vyrezávaným dverám na druhom konci miestnosti. Ako sa kráľ Lekal rozhodne? A má vôbec na výber? „Urobili sme to podľa teba správne, majster Vánok?“

Vánok si odfrkol. „Správne a nesprávne s tým nemá čo robiť. Keby sme neprišli pritlačiť kráľa Lekala ku stene my, urobil by to niekto iný. Ide o základnú strategickú nevyhnutnosť. Tak to aspoň vidím ja – možno som len vypočítavejší ako ostatní.“

Sazed sa pozrel na zavalitého muža. Vánok bol tíšiť – v skutočnosti to bol ten najbezočivejší a najokatejší tíšiť, akého Sazed poznal. Väčšina tíšiťov používala svoje schopnosti rozvážne a rafinovane, potláčajúc emócie práve v tých najvhodnejších chvíľach. No Vánok sa hral s emóciami každého. Sazed aj v tej chvíli cítil, ako sa dotýka jeho vlastných pocitov, hoci len vďaka tomu, že vedel, čo hľadať.

„Ak dovoľíš poznámku, majster Vánok,“ ozval sa, „neoklameš ma tak ľahko, ako si myslíš.“

Vánok zdvihol obočie.

„Viem, že si dobrý človek,“ dodal Sazed. „Usilovne sa to snažíš skrývať. Robíš veľké divadlo, aký si bezcitný a sebecký. Avšak pre tých, ktorí sledujú, čo robíš, a nie iba to, čo hovoríš, si oveľa ľahšie čitateľný.“

Vánok sa zamračil a Sazed pocítil záchvev potešenia z toho, že tísiťteľa prekvapil. Zjavne nečakal, že Sazed bude taký priamočiary.

„Môj drahý,“ povedal Vánok a napil sa vína, „sklamal si ma. Nehovoril si práve o zdvorilosti? Nuž, nie je vôbec slušné poukazovať na temné vnútorné tajomstvo starého zatvrdnutého pesimistu.“

„Temné vnútorné tajomstvo? Že si dobrosrdečný?“

„Je to jedna z mojich vlastností, ktoré sa snažím za každú cenu potlačiť,“ povedal Vánok zľahka. „Nanešťastie sa ukazuje, že som príliš slabý. Teraz, aby sme sa venovali niečomu úplne inému než tejto téme, ktorú považujem za príliš nepríjemnú, vrátim sa k tvojej predchádzajúcej otázke. Pýtal si sa, či robíme správnu vec? Keď nútime kráľa Lekala, aby sa stal Elendovým vazalom?“

Sazed prikývol.

„V tom prípade musím povedať, že áno, urobili sme správnu vec. Naša zmluva poskytne Lekalovi ochranu Elendových vojsk.“

„Na úkor jeho vlastnej slobody vládnuť.“

„Pf,“ mávol Vánok rukou. „Obaja vieme, že Elend je oveľa lepší vládca, ako by Lekal kedy mohol byť. Väčšina jeho ľudí žije v polorozpadnutých chatrčiach, pri Pánovi vládcovi!“

„Áno, ale musíš uznať, že sme ho do toho dotlačili.“

„Taká je politika vždy. Sazed, synovec tohto muža poslal armádu kolosov, aby zničili Lutadel! Môže byť rád, že sa sem Elend nevybral a z pomsty nezmietol jeho mesto zo zemskeho povrchu. Máme väčšie armády, viac zdrojov a lepších alomantov. Títo ľudia budú na tom oveľa lepšie, keď Lekal tú zmluvu podpíše. Čo to s tebou je, drahý priateľu? Týmto všetkým si argumentoval ani nie pred dvoma dňami pri rokovacom stole.“

„Ospravedlňujem sa, majster Vánok. V poslednom čase sa cítim trochu priečne.“

Vánok na to sprvu nič nepovedal. „Stále to bolí, však?“ spýtal sa napokon.

Ten človek až príliš dobre rozumie emóciám druhých, pomyslel si Sazed. „Áno,“ zašepkal.

„Prestane to,“ uistil ho Vánok. „Nakoniec.“

Prestane? spýtal sa Sazed v duchu a odvrátil pohľad. Bol to už rok. Stále sa cítil... akoby už nikdy nič nemalo byť v poriadku. Niekedy uvažoval, či jeho ponorenie sa do náboženstiev nebol len spôsob, ako sa skryť pred bolesťou.

Ak to tak bolo, potom si zvolil zlý spôsob, ako sa s tým vyrovať, pretože bolesť tam naňho vždy čakala. Zlyhal. Nie, jeho viera ho zradila. Nič mu nezostalo.

Všetko bolo jednoducho... preč.

„Pozri,“ pritiahol Vánok jeho pozornosť, „sedieť tu a čakať, kým sa Lekal rozhodne, nás zjavne znervózňuje. Čo keby sme sa porozprávali o niečom inom? Čo keby si mi povedal o niektorom z tých náboženstiev, ktoré si sa naučil naspamäť. Už celé mesiace si sa ma nepokúsil obrátiť na nejakú vieru!“

„Svoje medené mysle som prestal nosiť takmer pred rokom, Vánok.“

„Ale určite si niečo pamätáš,“ naliehal Vánok. „Prečo ma neskúsiš presvedčiť? Vieš, kvôli starým časom a tak.“

„Myslím, že nie, Vánok.“

Pripadalo mu to ako zrada jeho odkazu. Ako uchovávateľ – terriský feruchemik – mohol ukladať spomienky do kúskov medi na neskoršie použitie. V časoch Konečnej ríše si Sazedov ľud veľa vytrpel, aby zhromaždil svoje obrovské zásoby informácií – a nielen o náboženstvách. Zhromaždili každý kúsok informácií, ktorý sa im podarilo nájsť o čase pred Pánom vládcom. Zapamätali si ich, odovzdávali ich ostatným a spoliehali sa na svoju feruchémiu, aby zachovali ich presnosť.

Nikdy však nenašli to, čo hľadali najurputnejšie, to, čím ich pátranie začalo: náboženstvo samotných Terrisanov. Pán vládca ho vyhladil počas prvého storočia svojej vlády.

Napriek tomu mnohí drelí, krvácali a umierali, aby Sazed mohol zdediť obrovské množstvo informácií. A on si ich dal dole. Po tom, čo si načítal poznámky o každom náboženstve, zapísal si ich na stránky, ktoré teraz nosil v zložke, si dal dole všetky svoje kovové mysle a odložil ich.

Jednoducho... mu už na nich nezáležalo. Niekedy mal pocit, že nezáleží na ničom. Snažil sa tým príliš nezaoberať, ale tá hrozivá myšlienka mu uviazla v mysli a nedala sa zahnať. Cítil sa poškvrnený, nehodný. Pokiaľ vedel, bol posledným žijúcim feruchemikom. Nemali prostriedky na to, aby teraz pátrali po ďalších, ale za celý rok sa do Elendovho kráľovstva nedostali žiadni utečenci z radov uchovávateľov. Bol len Sazed. A ako všetkých terriských komorníkov, aj jeho v detstve vykastovali. Dedičná moc feruchémie by pokojne mohla zomrieť spolu s ním. V terriskom ľude po nej zostane drobná stopa, ale vzhľadom na snahy Pána vládcu vykoreniť ju pomocou šľachtiteľských programov a smrť členov Synody to nevyzeralo dobre.

Medené mysle zostávali zabalené, nosil ich so sebou, kamkoľvek išiel, ale nikdy ich nepoužil. Pochyboval, že z nich ešte niekedy bude čerpať.

„No?“ Vánok vstal a oprel sa o okno vedľa Sazed. „Nepovieš mi o nejakom náboženstve? Ktoré to bude? Možno to, v ktorom ľudia vytvárali mapy? To, ktoré uctievalo rastliny? Určite tam máš aj také, ktoré uctieva víno. To by mohlo na mňa sedieť.“

„Prosím, majster Vánok,“ povedal Sazed a zahľadel sa na mesto. Padal popol. Ako v týchto dňoch takmer vždy. „Nechcem o týchto veciach hovoriť.“

„Ale? Ako je to možné?“

„Keby existoval Boh, Vánok,“ odvetil Sazed, „myslíš, že by dopustil, aby Pán vládca zabil toľko ľudí? Myslíš, že by dovolil, aby sa svet stal tým, čím je teraz? Nebudem ťa – ani nikoho iného – učiť žiadne náboženstvo, ktoré nedokáže odpovedať na moje otázky. Už nie.“

Vánok zmlkol.

Sazed si siahol na bruchu. Vánkove poznámky v ňom vyvolali bolesť. V mysli ho vrátili do toho hrozného obdobia pred roka, keď zabili Tindwyl. Keď Sazed bojoval s Marshom pri Prameni vzostupu a takmer to neprežil. Cez oblečenie cítil na bruchu jazvy, kde mu Marsh zaryl do kože kovové krúžky, ktoré ho takmer stáli život.

Využil feruchemickú silu práve tých krúžkov, aby si zachránil život, uzdravil nimi svoje telo, pohltil ich do seba. Krátko po ich dobití a nahromadení dostatočného množstva zdravia však požiadal felčiara, aby mu krúžky z tela odstránil. Napriek Vininým protestom, že mať ich v sebe by bolo výhodou, sa Sazed obával, že je nezdravé mať ich zaryté vo vlastnom tele. Okrem toho chcel, aby zmizli.

Vánok sa otočil a pozrel von oknom. „Vždy si bol z nás najlepší, Sazed,“ povedal potichu. „Pretože si v niečo veril.“

„Mrzí ma to, majster Vánok. Nechcel som ťa sklamať.“

„Ach, ty si ma nesklamal,“ namietol Vánok. „Pretože neverím tomu, čo si povedal. Ty nemáš byť ateista, Sazed. Mám pocit, že v tom nebudeš dobrý – vôbec sa to k tebe nehodí. Nakoniec sa spamätáš.“

Sazed mlčal. Na Terrisana ho považovali za drzého, ale nechcel sa ďalej hádať.

„Nikdy som ti nepoďakoval,“ dodal.

„Za čo, majster Vánok?“

„Za to, že si ma z toho dostal,“ odvetil Vánok. „Za to, že si ma pred rokom prinútil vstať a ísť ďalej. Keby si mi nepomohol, neviem, či by som sa niekedy dostal cez... to, čo sa stalo.“

Sazed prikývol. Jeho myšlienky však boli trpkéjšie. *Áno, videl si ničenie a smrť, priateľ môj. No žena, ktorú miluješ, je stále nažive. Aj*

ja som sa mohol vrátiť, keby som ju nestratil. Mohol som sa zotaviť tak ako ty.

Dvere sa otvorili.

Sazed aj Vánok sa otočili. Vstúpil osamelý pobočník so zdobeným pergamenovým listom. Kráľ Lecal podpísal zmluvu. Jeho podpis pôsobil na veľkom vyhradenom priestore naspodku drobno, takmer stiesnene. Vedel, že je porazený.

Pobočník položil zmluvu na stôl a potom sa vzdialil.